

אתגתא

בשבע 1193 | י"ג באייר תשפ"ו, 30.04.26

"נבטל את הקווים של שטחי A,B,C"

דניאל שרמן, ששכל לפני חודש את אחיו יהודה
הי"ד בפיגוע אכזרי ליד חוות 'שובה ישראל'
בצפון השומרון, עדיין משתקם מהפציעה
הקשה, אבל יחד עם משפחתו מתכוון להעלות
את ההתיישבות לקומה הבאה: מחיקת הסכמי
אוסלו דה־פקטו // **יוסף ארנפלד**

צילום: ניצן אילן

יאיר יעקבי בסיקור בלעדי של השקת מפלגת בנט ולפיד | **דביר שרייבר** מתגעגע לחתונות הקורונה, בלי הזוג רוזנקרנץ

אני נותן לה הכל והיא עדיין לא מרוצה. למה קניית שקט הורסת את הזוגיות?

מתי נתינה הופכת לכלי הישרדותי שנועד למנוע תלונות, ואיך היא גורמת לבני הזוג להרגיש בודדים? הצצה לדינמיקה זוגית נפוצה, וכלים מעשיים לעבור מריצוי מידי להשקעה ארוכת טווח.

א. הפרדה רגשית בזמן אמת: כאשר עולה רגש שלילי, כגון פגיעה או תחושת חוסר ערך:

- עצור: קח פסק זמן קצר.

- זהה: בדוק עם עצמך; "מה אני באמת מרגיש כעת?"

- הפרד: הזכר לעצמך שהתגובה הרגשית העוצמתית נובעת לעיתים קרובות מחוויות עבר ולא רק מהאירוע הנקודתי שמתרחש כעת.

- תן תוקף: הכר ברגש מבלי לנסות להעלימו. ההכרה הרשמית הזו מאפשרת חזרה לחשיבה רציונלית ובוגרת יותר.

ב. נוכחות והקשבה בסיטואציות של קושי: כאשר בת הזוג משתפת בתסכול או בקושי:

- הימנע ממתן פתרונות: אל תסביר את המציאות הטכנית ואל תציע פתרונות מעשיים מידיים.

- זהה את הצורך הרגשי: הבן לאיזה מענה היא זקוקה באותו רגע (הקשבה, קרבה, ביטחון).

- הישארו נוכח: הקשב ותמוך. המתן בסבלנות עד שהעוצמה הרגשית תפחת בטרם תעברו לדיון מעשי.

ג. ביטוי אישי בקשר: בחר נושא אישי שאינו קשור לניהול לוגיסטי של משק הבית או העבודה; שתף את בת הזוג במחשבות ובתחושות שלך באופן ישיר וכנה.

- התמודדות עם חששות: שים לב אם קיימת אצלך הימנעות משיתוף מחשש לתגובתה. התאמן בביטוי עצמי גם במקרים שבהם עשויה לעלות התנגדות מצידה.

ד. בחינת מניעים: לפני ביצוע פעולה של נתינה, כגון עזרה או קניית מתנה, שאל את עצמך: "האם אני פועל כדי לקבל שקט ואישור באותו רגע (ריצוי), או משום שאני מעוניין להשקיע בטווח הארוך בקשר (ייקור)?" ודא שהפעולה נובעת מכוונה כנה התורמת לקשר, ולא מצורך לקבל אישור חיצוני מהסביבה.

הערך האמיתי שאתם מכניסים הביתה אינו מתבטא בשקט תעשייתי או בהסכמה תמידית, אלא ביכולת שלכם לעמוד שם, חשופים ונוכחים, ולבחור בקשר בכל יום מחדש – מתוך כוונה, ולא מתוך פחד.

כל הפרטים שוונו למען שמירת הפרטיות

לפתור בעיה מציאותית לבין תגובה רגשית של הסתגרות ופגיעות, שאינה תורמת לפתרון הסיטואציה אלא נובעת מחוסר פנימי. כשאתה נפגע ממנה בצורה כזו, זה מעיד על כך שאתה תולה את הערך העצמי שלך בתגובה שלה.

הערך העצמי שלך צריך להיות יציב ולא תלוי לחלוטין בשירה או בסביבה. שירה במרבית הזמן בכלל לא מחפשת שתפתור לה את הבעיות, אלא מבקשת נוכחות. שאתה פשוט תקשיב ותהיה איתה בתוך הקושי.

שירה הנהנה.

"כששירה חווה קושי רגשי, אל תנסה לשנות את העובדות בשטח באופן מידי, כי ניסיון כזה מבטל את מה שהיא חווה. הדרך הנכונה היא להקשיב, לתת תוקף לקושי שלה ולהישאר נוכח בסיטואציה. תהיה שם עבורה כתמיכה. רק לאחר שהתחושות הקשות שלה יקבלו הכרה והעוצמה הרגשית תפחת, תוכלו לעבור לשלב של מציאת פתרונות מעשיים", הסברתי.

"אז זה סך הכול מה שאני? אוזן קשבת? איפה אני בתוך הקשר?" שאל.

"בדיוק ההפך. קשר בריא דורש שגם אתה תביא את עצמך באופן מלא. עליך לשתף את שירה במחשבות ובקשיים שלך, ולא רק להגיב לצרכים שלה.

לעיתים קיימת הימנעות משיתוף, מחשש שביטוי עצמי יוביל להתנגדות או כעס מצידה. אך חשוב שתבטא את עצמך במערכת היחסים שלכם ללא תלות בתגובה שלה."

"תוכלי לתת לי כמה עצות מעשיות? מה אני אמור לעשות?" שאל רון.

"בוודאי.

"אני פשוט לא יודע מה שירה עוד רוצה ממני..." אמר ירון בקול מתוסכל. "אני מרגיש שאני ממש נותן הכול; קונה לה מתנות יקרות, משקיע את כל הכוחות שלי, ועדיין, היא לא מרוצה. אני כל הזמן צריך לכבות שריפות, שיהיה שקט, שלא יהיו לה תלונות ועדיין שום דבר לא מספיק לשירה. אני מרגיש שאני לא מצליח לקלוע למטרה", המשיך ירון.

שירה ישבה לידו על הספה בקליניקה, מכווצת. "אתה נותן לי הכול מבחינה חומרית, ואפילו מעל ומעבר, אבל אתה לא נוכח איתי. אתה מסדר את העניינים, פותר בעיות טכניות ובאמת נדיב מאוד, אף פעם לא חוסך עליי. בתוך כל העשייה הזו, אני מרגישה לגמרי לבד ולא יקרה", פנתה אליו שירה.

"את הכי יקרה שיש", הגיב ירון בגיחוך.

"ירון, אנחנו צריכים רגע להבדיל בין ייקור אמיתי לבין ריצוי בקשר. כל מה שתיארתם פה זו תנועה של ריצוי. אתה משקיע המון על מנת לקבל תמורה רגשית מיידית, אישור לכך שאתה בסדר והימנעות מתלונות. אתה קונה כאן שקט ומנסה להימנע מהתמודדות רגשית. ההשקעה הזו גדולה, אך לא מקדמת את הקשר, כיוון שהיא נובעת מצורך פנימי באישור חיצוני מתמיד.

לייקר את הקשר לעומת זאת, משמעו נתינה שנועדה ליצור קרבה ושותפות, ללא שום ציפייה להוקרה רגשית באותו הרגע."

"את אומרת בעצם שכל ההשקעה הכספית שלי בקשר לא שווה כלום?" ירון שאל.

"נתינה ללא גבולות, כזו שנועדה רק למנוע תלונות, לא מאפשרת לשירה להרגיש את ההשקעה הרגשית בקשר. הצבת גבולות היא זו שיוצרת את ההערכה. חשוב להתייחס לקשר הזוגי כאל דבר בעל ערך משמעותי שיש לטפח באופן עקבי, ולא לפעול רק מתוך ניסיון אוטומטי להימנע מעימותים", הסברתי.

"אבל כשהיא באה אליי בטענות, למרות כל מה שאני עושה, אני נפגע. זה מעליב אותי", ירון אמר בכאב.

"הפגיעה הזו, ירון, נובעת מחלקים רגשיים בתוכך שנושאים עימם חוויות מוקדמות. חשוב להבחין בין תגובה רגשית מותאמת שנועדה

ניתן לעקוב אחר הטורים בערוץ הוואטסאפ של חנה דיין

שכויית.

בראש סרוג BOPO

STORSINT
כוס יין, זכוכית שקופה,
49 סנטל

59 ש"ח/6 יח'

לעידו

ששטף את
ה'כוסות של שבת'
למרות שגם הפעם
זה 'לא התור שלו'

לשירה

שערכה את השולחן
לכבוד שבת עם הסט
הכי יפה

SANDSKÄDDA
צלחת עמוקה, אפור בהיר-בז'

49 ש"ח/4 יח'

איקאה מודה לכל מי שטרח לפאר את שולחן השבת
ומציעה מגוון פתרונות מעוצבים לבישול ואירוח, מקולפן ועד שולחן.

אשתאול | באר שבע | ק. אתא | ראשל"צ | נתניה

שעות פתיחה: ימים א'-ד' 10:00-20:00, יום ה' 10:00-22:00, יום ו' 9:00-15:00

כשהינן והשאלה הנגשים בזוגיות

מאחורי הדחף הבלתי פוסק לקדם את הקשר אל מול הצורך העמוק לשים "ברקסים", מסתתרים חלקים פגיעים שמבקשים שיראו אותם. כשהם נפגשים באמת, ההגנות כבר לא נחוצות

התנגשות הכוחות - מערכת הכשל

הם הגיעו אחרי עוד ריב שגרתי, לא משהו חריג, ואפילו די מוכר, על ה"קצב" של הקשר שלהם. הוא נמצא בתנועה מתמדת של חסד והתפשטות, מנסה לדחוף ולקדם את הזוגיות כל הזמן. הוא יוזם, מציף ברצון לקרבה ורוצה עוד ועוד מהקשר, אבל מרוב דחף קדימה, הוא מפספס אותה ולא באמת רואה היכן היא נמצאת. היא, לעומתו, מרגישה מוצפת. היא כל הזמן שמה "ברקסים", מבקשת לעצור, לקחת אוויר ולשים גבולות ברורים. הריקוד הזוגי שלהם שקוף וכואב: ככל שהוא מנסה להתפשט ולדחוף קדימה (כוח הימין/החסד), כך היא מרגישה נבלעת, נסגרת ומציבה חומות (כוח השמאל/הגבורה). וככל שהיא בולמת ושמה גבולות, כך הוא מרגיש דחוי, חסר תו-חלת ומגביר את הלחץ על הקשר. שניהם מדברים על העובדות של מה שקורה ביניהם, על כמה זמן מבליים יחד או כמה אינטנסיבית התקשורת, אבל ברור שהסיפור האמיתי לא נמצא במילים הנאמרות. הסיפור האמיתי נמצא במקום שבו כל אחד מהם מרגיש שהשני מבטל את הקיום שלו. שניהם, כל אחד בדרכו, מרגישים לבד בתוך הקשר.

למה לעבוד על התקשורת הזוגית לא מספיק?

ברוב המקרים, התגובה הטבעית בשלב הזה היא לנסות "לתקן את התקשורת" ולמצוא פשרות. מי יותר הפעם? איך נאזן בין הצורך שלו בקרבה אינטנסיבית לצורך שלה במרחב וגבולות? עבודה על פשרות ותקשורת נכונה היא דבר חיובי ומועיל ויש לה את המקום שלה, אך בשיטת דמיונוב זוגי, נקודת המוצא היא שונה. איננו מתחילים במה שנאמר, אלא במה שמפעיל את מה שנאמר. אנו מבינים שהחסד (השפעה והתפשטות) והגבורה (כלי וגבולות) הם שני כוחות שזקוקים זה לזה כדי להתקיים. המטרה היא לעצור את התגובות האוטומטיות ולהפנות את המבט פנימה, אל המקום שבו הכוחות האלה יכולים להתמזג.

לפתוח פתח במערכות ההגנה ולהיות אורחים בעולמו של האחר

כדי לשבור את המעגל, ההזמנה היא להשהות את הניסיון לפתור או לשנות. במקום זה, כל אחד מבני הזוג מתבקש להיות "אורח" או "תייר" עם עיניים חדשות בעולמו הפנימי של השני. כשעוצרים את ההדף ומסכימים לשהות בחוויה, עולים דברים אחרים לחלוטין. מתחת לתגובה המהירה של היוזמה והדחיפה, בן הזוג "הדוחף" יכול לפגוש לפתע חוויה של ריקנות ופחד, תחושה שבה "אם אני לא אדחוף את הקשר בכוח ואחזיק אותו, הוא פשוט ייעלם ואני אשאר לבד". התחושה הזו גוררת חוויה של נטישה. מנגד, בת הזוג שבו-למט ומציבה גבולות, פוגשת מתחת לנזקקות את החוויה של להיות שקופה, פחד להיבלע ולהימחק תחת הכוח שלו, ותחושה שאם היא לא תשים ברקס, לא יישאר ממנה כלום.

בתהליך של דמיונוב, בתוך רגעים ספורים המרחב כולו משתנה. הוויכוח בין שני מבוגרים על כמות הזמן המשותף הופך למפגש בין שני עולמות פנימיים שמופעלים זה מול זה בכאב.

לגעת בשורש

כשהשיח הופך פנימי, עולים דימויים

השני מבלי להרגיש מותקף. במקום ששני הכוחות יילחמו, הם מתאחדים ב"קו האמצע", בלב. כשזה קורה, מנגנוני ההגנה כבר לא נראים כמו התקפה או ניתוק אלא ככאב עמוק שמנסה לשרוד. כשהכאב פוגש נוכחות מלאה, הוא לא צריך יותר להסתתר. שם פתאום מתאפשרת בחירה אמיתית: מתי נכון להתקרב ולהשפיע, ומתי נכון לעצור ולכבד את הגבול. זהו אולי הדבר הכי פחות טבעי בזוגיות המודרנית שבה אנחנו צריכים להבין הכל עד הסוף ואז לפתור. עלינו פשוט להיות. להיות שם ברגע שבו השני כבר רגיל להיות לבד. הריפוי אינו מתרחש כשמישהו צודק אלא הוא מתרחש כשמישהו סוף סוף לא נשאר לבד עם הכאב שלו.

מהי שיטת דמיונוב זוגי?

להפסיק לנהל משק בית ולהתחיל לפגוש אחד את השניה במרוץ החיים. זוגות רבים הופכים לצוות לוגיסטי מצוין שמנהל בית, ילדים ועבודה, אבל מאבדים את הקירבה. השיחות הופכות לטכניות, הנוכחות נעלמת והלב נשאר מאחור. שיטת דמיונוב זוגי נולדה בדיוק בנקודה הזו: כדי להחזיר את המפגש, הנוכחות והאהבה אל תוך הקשר. זוהי שיטה חוויתית תהליכית המאפשרת לבני הזוג:

- להשיל מגנות והרגלים אוטומטיים
- להקשיב לעולם הפנימי אחד של השני בלי להרגיש איום
- לפגוש מחדש אחד את השניה מעבר לתפקידים היומיומיים
- לחוות קרבה, נראות ואהבה בצורה עמוקה

מדובר בתהליך עמוק הכולל סדרת מפגשים שבהם נכנסים יחד למרחב שקט, כל אחד פוגש את עולמו הפנימי של האחר, ונוצר מפגש אמיתי של מהות עם מהות.

זה הזמן להחזיר את הניצוץ. אם אתם מרגישים שהקשר הפך טכני, שאתם בתקופת שחיקה, או אפילו אם איבדתם תקווה, דמיונוב זוגי היא ההזמנה שלכם לחזור. זה לא דורש עוד מאמץ, זה דורש מפגש.

של אותם רגשות שורשיים. פתאום, לא יושבים מולנו בני זוג בקונפליקט, אלא נחשפים הילדים הפנימיים שזקוקים לנוכחות: הילד שרץ ונדחף ללא הפסקה, נאחז בחזקה מתוך אימה שיעזבו אותו ומנסה להבטיח את קיומו של הקשר בכל מחיר, והילדה שיושבת מכווצת מאחורי חומה, מבועתת מגל ענק שעומד לשטוף ולהעלים אותה.

כשאנו מאפשרים לבן הזוג להציף לתוך הדימוי הזה בלי לשפוט, בלי לנסות לתקן ובלי לייצץ, קורה הקסם. כשהוא רואה את הפחד הפנימי שלה מלהיבלע, הוא חווה עצב אמיתי עבודה. פתאום היא לא "דוחה אותו", אלא מישגי שזקוקה למקום בטוח משלה כדי להתקיים. כשהיא נכנסת לעולמו, היא מרגישה את הכאב שבמאמץ התמידי והסיזיפי שלו להחזיק את הקשר כדי לא להיות לבד. זהו רגע קריטי שבו מנגנוני ההגנה זזים הצידה. האיום נעלם, והצורך להגן מתרכך. אין צורך יותר להסתגר או לתקוף, משום שהם חווים אחד את השני ממקום של נוכחות אמיתית.

הריפוי שבהסכמה להיות

המרחב הזוגי לא משתנה דרך פתרון הבעיה או הכרעה מי צודק. הוא משתנה דרך היכולת לשהות בתוך עולמו של

לפרטים ותיאום מפגש באתר דמיונוב
או ישירות במייל: ZUG.NOVEA@GMAIL.COM

דמיונוב זוגי
להקשיב ולגלות את המרחב הזוגי

יישור שיניים? ישר למאחדת!

במאחדת, טיפולי אורתודונטיה
במחיר המשתלם ביותר ובאיכות
רפואית גבוהה

גל אורלדנט

מאחדת | *3833
רמה אחרת

*המחירים המוצגים מבוססים על השוואה שנערכה באפריל 2026 בין המחירים המוצעים ע"י קופות החולים הגדולות לתוכניות טיפול שכיחות (ולא לכל תוכניות הטיפול), לרבות קיבועים וללא עלות צילומים. העלות הסופית תיקבע לאחר בדיקת רופא. המחירים כוללים מע"מ. רופא מומחה בתוספת של 10%. למבוטחים בתוכנית 'מאחדת שיא', כפוף לתנאי התוכנית.

חדש!

בשבע - כל השבוע

נבחרת הכותבים של העיתון
עכשיו גם בדיגיטל!

יוני רוטנברג

רחלי מושקוביץ

הרב ליאור אנגלמן

יוסף ארנפלד

ד"ר חנה קטן

חפשו בגוגל: בשבע אונליין

אתר האקטואליה החדש **בשבע אונליין**
מעדכן בכל יום עם חומרים חדשים על כל מה שחשוב ומעניין

אירועים | סיפורים | ניתוחים | פרשנויות | דעות | ראיונות | פודקסטים מצולמים

בשבע אונליין | BE7.CO.IL

איחוד הצלה מגיש

מדליקים ונזהרים

כללי זהירות בקרבת אש

- 1 • יש לשים לב שהקרשים הנאספים יהיו ללא מסמרים, ולהזהר מבעלי חיים ארסיים המסתתרים מתחת לערימות של גרוטאות.
- 2 • יש להדליק את המדורה אך ורק **בשטח חשוף** ללא קוצים ועשבים, ובמרחק סביר ממבנים ומרכבים חונים, בכפוף להנחיות הרשות המקומית ומערך כבאות והצלה לישראל.
- 3 • יש למנות **אדם מבוגר שיהיה אחראי** על הבערת המדורה על ידי לפיד, וישגיח על הילדים עד לכיבוי הסופי של המדורה.
- 4 • אין להוסיף עצים למדורה דולקת ללא פיקוח של מבוגר.
- 5 • יש להניח מראש **דליי מים** מלאים בקרבת המדורה למקרה הצורך. יש לתחום את המדורה באבנים למניעת התקרבות לאש.
- 6 • יש **להרחיק כל חומר דליק** מהמדורה, וחל איסור מוחלט להחזיק בקרבת האש מיכלי דלק או מיכלי גז. אסור להדליק מדורה בקרבת חוטי חשמל ומתח גבוה.
- 7 • מומלץ ללבוש **בגדים ארוכים** להגנה על הגוף מפני גחלים וגוצי אש.
- 8 • **אין להתיז דלק על אש בוערת**, אין להשליך לתוכה מיכלי תרסיס, חזיזים או קליעים העלולים להתפוצץ, או צמיגים הגורמים לעשן כבד המסוכן לריאות.
- 9 • במקרה של התפשטות דליקה יש **לחייג מיד למוקד כיבוי אש - 102**, ולדאוג לציר גישה פנוי ומקום חניה לרכבי הכיבוי וההצלה.
- 10 • במקרה של כוויה, יש **לשטוף מיד במי ברז** את אזור הפגיעה. אם הכוויות חמורות ובכל מקרה חירום אחר, אין להסס, יש להזעיק מיד עזרה רפואית.
- 11 • בסיום האירוע יש לוודא **כיבוי מוחלט** של המדורה על-ידי שפיכת חול או מים. אין להשליך גחלים לפח אשפה.
- 12 • אנשים מבוגרים וחולים - **אין לשהות זמן ממושך בסמוך למדורה** מחשש לשאיפת עשן.

צוותי הרפואה של 'איחוד הצלה' מוזעקים מדי שנה בל"ג בעומר לקריאות חירום רבות בשל פציעות, כוויות קשות ושאיפת עשן מחומרים דליקים. להלן הנחיות להיערכות בטוחה ולמניעת אסונות מיותרים.

כבכל שנה פרוסים אלפי מתנדבי 'איחוד הצלה' בכל רחבי הארץ למתן מענה רפואי ראשוני בכל מקרה חירום ובתקווה שלא נצטרך

ארגון המתנדבים הלאומי

מוקד איחוד הצלה **1221**

הרב ליאור אנגלמן
liorangelman@gmail.com

מועד ב'

בעלי תשובה, אנשים שחצו את גיל חמישים, וגם מדינה שמדלגת בין מלחמות – כולם נעים על ציר ההזדמנות השנייה שמחדש לנו פסח שני

להגיע אליהן בתקופת החיים הזאת. הימים הללו הם כנגד ימי ספירת העומר שבהם צועדים צעד אחר צעד, יום אחר יום, עד שמגיעים לשבועות, שער החמישים, מעין קומת חיים חדשה שמאפיינת את גיל חמישים והלאה.

השלב הזה, מחמישים והלאה, הוא מעין הפסח שני של החיים, הזדמנות לתקן בחמישים השנים הבאות את מה שלא נעשה כראוי בחמישים השנים הלחוצות. לפעמים ממקום של נחת רואים דברים אחרת, השיער שנצבע בצבע החסד משקף מבט מפויס עם החיים, עם הזוגיות, עם ההורות וגם עם עצמנו. ישנה בדיחה מוכרת, שמעתי אותה מאבא ז"ל, על אדם שהתגרש מאשתו ואמר באוזני חבריו שהיא כך וכך ואי אפשר לשאת עוד. אחרי כמה שנים התחתנו בשנית. שאלו אותו: אבל היא כך וכך? אמר להם: בשביל פרק ב' היא בסדר גמור. הבדיחה הזאת היא לפעמים המציאות – לפעמים מעיניים בוגרות של אנשים שלומדים להוריד הילוך, יש אפשרות להמתיק את המרידות שדבקה בחמישים השנים הראשונות, לתקן בנחת.

פעם, באיזה ניחוח אבלים של בנים לאדם שנפטר מבוגר, סיפרו לי האבלים שאבא שלהם היה איש קשה ותובעני שדקדק איתם על קלה וחמורה, מעולם לא החמיא, מיעט לחבק ולא אמר דברי אהבה. בשנותיו האחרונות חלה במחלת זקנה שהורידה ממנו את כל ההגנות והקריירות, ופתאום הפך כמעט לילד שמבקש חום וקרבה, חיבק אותם בכל רגע שיכול, והרעיף עליהם דברי אהבה ומחמאות. זה אולי מקרה קיצוני, כי מחלות יכולות להניע תהליכים בלי שליטה, אבל העיקרון הזה נכון לכל מי שמוכן להיעתר לשנות התיקון הללו של החמישים ומעלה, ובנוהג שבעולם הורים קפדנים שאסרו על ילדיהם לאכול ממתקים כל השבוע – מרעיפים שפע מתוק על הנכדים. זה לא בהכרח נכון יותר, זה חסד שבא לתקן, זה פסח שני של החיים.

פסח שני של מדינה

ברוח הדברים הללו על פרקי חיים של חמישים-חמישים, מספר שנגזר מספירת היובל שקרובה לשוב אלינו – אולי גם אירועי הימים האלה נועדו לפתוח בחמישים שנות הזדמנות שנייה.

רבים ציינו כי טבח שמחת תורה התרחש באותו חודש לועזי - אוקטובר - ובמרחק של חמישים שנה בדיוק ממלחמת יום הכיפורים. יש מי שראה בחמישים שנה זמן ארוך דיו כדי לשכוח את לקחי המלחמה ההיא וליפול שוב אל אותו הבור. אבל אולי מדובר פה גם בפסח שני, בתיקון משנה תודעה. ניכר לעין שמאז מלחמת יום הכיפורים נעלמה הרוח שנשבה כאן במלחמות העצמאות וששת הימים, וקמה תחתיה רוח נכאים שהלכה והתגברה עם מלחמת שלום הגליל, ההתנתקות ומלחמת לבנון השנייה. בחמישים השנים הללו התפשטה מדינת ישראל מחלקים נרחבים משטחי הארץ שכבשה במלחמות שלא היא יזמה - סיני, עזה, יישובי צפון השומרון ורצועת הביטחון בלבנון. אי אפשר שלא להבחין, בוודאי בקרב הדור הצעיר, שהמלחמה ששוב נפתה עלינו עם הטבח וההטיפות הביאה איתה רוח אחרת, נכונות לנצח, ליוזם ולהכריע את הרוע שקם מולנו. אולי חמישים שנות אשליה עומדות בפני תיקון של התפכחות, אולי שפה פוסט-ציונית והבטחות סרק על יונה שרק צד אחד חינך עליה כל השנים - תביא פסח שני של ציונות, התיישבות וגבורה. ואולי דווקא אלה יביאו גם שלום, מהסוג האמיתי. ●

ומה יפה? שבשביל מועד ב' צריך השתוקקות, להיות מאלה שלא מוכנים להשלים עם ההפסד. הרי היו אלה אנשים שיכלו לומר לעצמם: היינו אנוסים, היינו פטורים, זה לא באשמתנו. יכלו להתקדם הלאה על אף ליל הסדר המוחמץ. אבל הם התעקשו לא לוותר על ליל הסדר וקיבלו אחד נוסף במתנה שמימית, עם הקראת שאלון, הארכת זמן וחמץ ממש כאן

אני מניח שאם נערוך משאל בשאלה מהו המועד ב' של השנה שחביב על הציבור, יקבלו שלושת הרגלים קולות רבים. פסח, שבועות וסוכות חביבים עד מאוד. בוודאי יהיו רבים שמתחברים לחנוכה ופורים. התשובה הכי טובה לשאלה הזאת נמצאת בעיניי בדברים שכתב ר' שלמה קרליבך בספרו 'לב השמים' לחודש תשרי. במילים מצחיקות ועמוקות הוא כתב איך בכל חג יש תחושה שעם כל הכבוד לחגים האחרים, האור של החג הנוכחי הוא הגדול ביותר. לכשעצמי, בצד אהבתי לחגים הרשמיים, יש בי איזו חיבה עמוקה דווקא לפסח שני, חג ההזדמנות האחרונה.

כל מי שאי פעם נכשל במבחן ונוקק למועד ב', חייב הרבה תודה לאנשים ההם שבאו אל משה בטענה שלא ייתכן שתהיה רק הזדמנות אחת לציין את יציאת מצרים ולחגוג את ליל הסדר, ואחרי דין ודברים וגילויי אלוהי זכו לפסח שני. שם נולד הרעיון של מועד ב' ואפילו בתנאים מקילים, שהרי מצה וחמץ מונחים בביתו. כלומר לא מתעקשים על הסטנדרטים של מועד א', כי לפעמים מול אנשים מסוימים, בסיטואציות מסוימות, נכון להנהיג הקלות.

פסח שני הוא גם איזו זליגה של תורה שבעל פה אל מחוזות התורה שבכתב. הרי מה הוא העיקרון של תורה שבכתב? הקדוש ברוך הוא אומר מה נכון, קובע רף, ונוכח האמת האלוהית הזאת כולנו מתיישרים. היא בוודאי איננה נתונה למשא ומתן ושינויים. ומה הוא העיקרון של תורה שבעל פה? שיש בה נביעה מלמטה, תקנות וגזרות. והנה לנו רגע חד-פעמי בתוך התורה שבכתב שמתגלה אופן של תורה שבעל פה: הקדוש ברוך הוא נתן מועד אחד, פסח. הוא גם קבע שמי שהיה ערל או טמא הפסיד. והנה מחאה קדושה שבאה מן העם, מחאת "למה ניגרע", מצליחה ליצור חג נוסף בתורה שבכתב - פסח שני. הופעה של תורת חיים דינמית מן הזן של תורה שבעל פה בלב התורה שבכתב. פלא ממש!

מועד א' הוא נחלתם של הצדיקים הגמורים, התלמידים המצטיינים והמוכשרים, אלה שיוודעים להחליק אל היעד המבוקש בפעם אחת. מועד ב' הוא ביתם של בעלי התשובה, של הקמים על רגליהם אחרי כישלונות, לא מוותרים ולא מתייאשים, והתורה יצרה כאן את חג בעלי התשובה המתקנים. ומה יפה? שבשביל מועד ב' צריך השתוקקות, להיות מאלה שלא מוכנים להשלים עם ההפסד. הרי היו אלה אנשים שיכלו לומר לעצמם: היינו אנוסים, היינו פטורים, זה לא באשמתנו. יכלו להתקדם הלאה על אף ליל הסדר המוחמץ. אבל הם התעקשו לא לוותר על ליל הסדר וקיבלו אחד נוסף במתנה שמימית, עם הקראת שאלון, הארכת זמן וחמץ ממש כאן.

הזדמנות שנייה בחיים

בספר 'נתיבות שלום' מופיעה חלוקה של חיי האדם הבוגרים לשלושה שלבים, בהתאמה לימים שבין פסח לשבועות: שבעת ימי הפסח הם כנגד גיל שלוש עשרה עד עשרים. אלה ימים שהאדם בראשית התבגרותו, ממש כמו בפסח - מתחילה להיווצר תודעת בגרות ואחריות, אבל אלה רק צעדיו הראשונים בעולם המבוגרים. בין גיל עשרים לחמישים, אלה הימים שמוגדרים כעיקר חיי האדם. אלו השנים העמוסות והמאתגרות ביותר, הן אתגרים רוחניים והן אתגרי זוגיות, הורות, פרנסה ושאר אתגרי החיים. כגודל האתגרים כך גם הפסגות שניתן

דווקא עכשיו - בונים עתיד בצפון

<<

יום פתוח > 12.5

אקדמית צפת
Zefat Academic College

100% הנחה בדמי רישום
לפרטים והרשמה > 1-800-344-544

*בהתאם לתקנון

ביחד ננצה

עושים מה שנכון, הולכים בדרך הישר!"
"ישר זה איזנקוט", קפץ רובי משום מקום, "הוא לא ביחד".
"כן כן", תיקן ריידר, "רק אנחנו ביחד".
בשלב הזה התחיל להתנגן השיר "שניים" של שלמה ארצי וריטה, בעוד בנט ולפיד עולים על הבמה מחובקים לקול תרועות הנוכחים.
"שלמה ארצי וריטה שרו את השיר הזה ביחד", לחש לי רובי במתיקות.
"סבבה, אבל מי כתב אותו בפועל?" שאלתי.
"אתה תסתום את הפה שלך", הוא התעצבן.
בנט ניגש למיקרופון תוך שהוא מניף שני גורים באוויר.
"אנחנו טו גור. טוגור!" הוא קרא בהתרגשות והפעילים צרחו מרוב התלהבות.
"האיש גאון, איפה הוא היה עד עכשיו?" התרגש רובי.
"בבית היהודי, במועצת יש"ע, בימין החדש", ניסיתי לרענן את זיכרונו, אבל לא עשה רושם שזה הזיז אצלו משהו.
"שמעתי שאומרים שאין מצביעים למפלגה כמו שלנו שמשלבת קולות שונים..." פתח בנט, "אבל אני רוצה שתכירו את גבריאל ושלומי ואז תגידו לי שאין לנו מצביעים!"
הוא התחיל למחוא כפיים ואל הבמה עלו גבריאל ושלומי, צמד תאומים סיאמיים מחוברים באגן. לאחד כיפה גדולה וזקן ולשני קעקוע של להקת סינג'יה. "מבחינה משפטית יש לנו רק קול אחד בקלפי, ולכן מפלגת ביחד היא המפלגה שלנו!" הם קראו בהתרגשות והקהל עף באוויר. רגע מאוחר יותר נרשמה מבוכה קלה כשגבריאל ושלומי ניסו לרדת מהבמה כל אחד לכיוון אחר, עד שלבסוף הם נפלו ורצו כמו אבן שאין לה הופכי במרכז הבמה.
לפיד לא מצמץ. "אתם רואים? כשכל אחד מושך לכיוון אחר בסוף מוצאים את האמצע!" הוא הכריז לקול מחיאות הכפיים. גבריאל ושלומי המובכים התעודדו ונשארו לשבת על הבמה. וכל זה היה טוב ויפה, אבל בסופו של דבר היה צריך להוריד אותם משם, אז לפיד סימן לאחד הפעילים לקחת אותם שמאלה, לא לפני שהוא בדק במבט עם בנט שזה בסדר. זה היה בסדר.
אחר כך התחילו דיבורים על הצורך בשינוי ותיקון, אבל איכשהו לרזולוציות הקטנות של השינוי לא הגענו. לבסוף הערב נחתם בשירת התקווה בביצוע זמר שהיה מבחינה הלכתית חציו עבד חציו בן חורין והתפזרנו לרכבים.
"זה ברור שאנחנו צריכים שינוי ותיקון באין-ספור תחומים", אמרתי לריידר כשהקפצתי אותו לרכבת, "אבל אני בספק אם זו המפלגה שבאמצעותה אפשר לעשות את זה".
"ממתי זה עוצר פוליטיקאים, יעקביני?" הוא אמר בפיקחות, "אתה יודע איך אומרים אצלנו: אין מפלגה גדולה מדי, אין פוליטיקאי קטן מדי".

המערכת הפוליטית מתחילה לרתוח לקראת הבחירות שיתקיימו בעוד כחצי שנה, ולכן לא הופתעתי כשחגיתי העורכת ביקשה ממני לחבוש את כובע העיתונאי הרציני ולצאת לשטח כדי לדווח לכם, קוראים יקרים, על המילה האחרונה בשוק המפלגות.
המפלגה הראשונה שנשלחתי לסקר היא מפלגה טרייה ממש, מפלגת 'ביחד' בנשיאות נפתלי בנט מיסודו של יאיר לפיד, או איך שלא תרצו להגדיר את זה. הם ביחד, זה מה שחשוב.
הגעתי לכנס הראשון של המפלגה הטרייה, שנקבע ליום רביעי באולמי השרון בכפר סבא, איפה שקונים אוכל מוכן כשאת גרה לבד והילדים כפויי הטובה שלך לא מזמינים אותך לשבת. אל תשאלו אותי איך אני יודע.
עם כניסתי לאולם זינק לעברי פעיל מפלגה נמרץ ואנרגטי. "שלום לך אדוני!" הוא קיבל אותי בשמחה, "אני רובי, ובעקבות חבטה הגונה בראש הזיכרון שלי הולך אחורה רק עד 2021, כך שמבחינתי בנט היה מאז ומתמיד לכל היותר איש מרכז, בטח לא ימין קיצוני, ברוך הבא לביחד!"
איש חמוד רובי. הסברתי לו שבאתי מטעם העיתון כדי לסקר את האירוע ושאתי משתדל להיות נייטרלי כרגע. "בסדר גמור, אצלנו במפלגת ביחד יש מקום לכולם".
"אבל איך זה עובד?" תהיתי, "כאילו, איך מחליטים מה עושים?"
"ביחד!" הוא הסביר, "מחליטים ביחד!"
"סבבה, אבל בסוף מישוה צריך להכריע", ניסיתי בכל זאת. "להכריע זה דיבור של פעם", הוא התעקש, "ותראה לאן זה הוביל אותנו. הכי חשוב זה הביחד".
"אבל בנייה בהתנחלויות, כן או לא? כיבוש עזה כן או לא? רפורמה במערכת המשפט כן או לא?" ניסיתי.
"הכול ביחד!" הוא המשיך והבנתי שממנו אני כבר לא אקבל תשובות.
התקדמתי לבופה. הגישו שם פרגיות וצ'ירוס, עוגיות חיוכים וסושי, הכול ביחד.
אחרי כמה דקות נעמד לידי בחור בשם ריידר. ריידר הזה הוא טיפוס מעניין. רק בן עשר וכבר מנהל לבדו יחידת חילוץ המונה כלבלבים רבים שלכל אחד מהם מאפיין ייחודי ושונה שתורם להצלחת מפרץ שלם.
"אני מאוד מתחבר למפלגה הזאת", הוא אומר לי, "גם אצלנו עושים הכול ביחד, שרים וצוחקים ויש מקום לכולם. חוץ מלשטייגן כמובן".
"מי זה שטייגן שאלתי?"
"שטייגן זה קוקר ספניאל שתורתו אומנותו", הוא אמר בכעס, "עד כאן הוא הגיע לי".
"ואתה לא חושב שמפלגה צריכה קול ברור כדי שיהיה אפשר להכריע באיזו דרך הולכים?" הקשיתי.
"מה זאת אומרת?" הוא גירד בראש, "זה לא מסובך, פשוט

עם כניסתי לאולם זינק לעברי פעיל מפלגה נמרץ ואנרגטי. "שלום לך אדוני!" הוא קיבל אותי בשמחה, "אני רובי, ובעקבות חבטה הגונה בראש הזיכרון שלי הולך אחורה רק עד 2021, כך שמבחינתי בנט היה מאז ומתמיד לכל היותר איש מרכז, בטח לא ימין קיצוני, ברוך הבא לביחד!"

Yair Jacobi
@YairJacobi

תראו לי עוד דיקטטורה אחת בעולם שבה הדיקטטור חושף שקיבל טיפול לסרטן הערמונית וכל יריביו הפוליטיים מאחלים לו רפואה שלמה, אנחנו פשוט לא טובים בכלום

- מאמי אל תשכח להתקלח יש לך ריח של מדורה
- לא הייתי במדורה
- פשוט תתקלח יאיר

תכל'ס אני מבין את השמאל, במדינה שבה רגילים לבחירות כל חצי שנה, קדנציה של ארבע שנים מלאות זה באמת מרגיש קצת דיקטטורה

אמרתי לילדים שהכנתי להם מתנפחים עם מים ואז נתתי להם לשטוף לי את האוטו כי טכנית צמיגים מתנפחים שכוייח

המכללה

האקדמית חמד

חוסן, אמונה, חינוך.

קריית חינוך שדות נגב

החלום לקריירה בוער בכם? בל"ג בעומר הזה נרשמים לאקדמית חמד!

תואר שני M.Ed.

שנה / שנתיים
לימודי בוקר / ערב

בתוכניות:

ניהול וארגון מערכות חינוך | אפשרות לשילוב תזה
תרבות יהודית**
חינוך מדעי בהתמחויות: מדעים / מתמטיקה
חינוך מיוחד בהתמחויות: לקויות למידה / אוטיזם
טיפול באמצעות אומנויות - ביבליותרפיה*

תואר ראשון B.Ed.

יומיים בשבוע בקמפוס
אפשרות למסלול מקוצר

בחוגים:

מתמטיקה | מדעים | אנגלית | ספרות | מקרא
תושב"ע | הגיל הרך | חינוך בלתי פורמלי*
חינוך מיוחד + הוראה מותאמת (מתקנת) בקריאה,
כתיבה וחשבון

מחשב נייד מתנה לנרשמים
לתואר ראשון ותעודת הוראה! בכפוף לתקנון

רכבת

רום
תוכנית מצוינות

אפשרות לשילוב
מדרשה באקדמיה

בשילוב למידה
היברידית

החזר שכר
לימוד ל-M.Ed.
בכפוף לתקנון משרד החינוך

מערך מלגות
נרחב

שנה ראשונה
חינם ל-B.Ed.
בכפוף לתקנון משרד הביטחון

לפרטים נוספים חייגו: 5280*

*הענקת התואר מותנית באישור המל"ג
**התרבות היהודית בדיקתה אל התנ"ך והוראתה

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מי צריך את רונקורנץ

אם כבר החלטתם לחזור על הטעות של ההורים שלכם ולהתחתן, לפחות תחשבו שוב
אם לא הגיע הזמן לרענן קצת. כן, גם אם האיראנים ייכנעו

מפריעים לצעירים לעשות שמח, ואז פורשים הצידה עם קוצר נשימה, כאבי ברכיים וצפצופים באוזניים. בגלל המוזיקה הרועשת, כמובן.
לכן אני אומר: כבר עשיתם את הטעות והחלטתם להתחתן? שיהיה במזל טוב. אבל אתם בטוחים שאתם צריכים שם את רונקורנץ?

ניצחנו את הקורונה והפסדנו

עכשיו בטח תגידו: "אז מה אתה רוצה, פולני שכמוך, שנתחתן לבד בחושך?". לא, כי מי ישמע כמה החתונות שלנו מוארות. הרי התאורה היחידה באולמות היא פנסים מסתובבים מעל רחבת הריקודים בזמן שכל שאר האולם שרוי באפלה, שלא נראה מה שמים לנו בצלחת. כל הקונספט הזה שכופים עלינו בנוי על אפולולית של ברים עם מוזיקה בעוצמה של אמפי קיסריה ואוכל שעושה צרבת למי שרגיל ללכת לישון בעשר, כדי שהמבוגרים יפרשו מוקדם וישאירו את המקום לצעירים. ברצינות, בשביל מה אתם מזמינים אותנו?

ובואו לא נשכח שבשנים האחרונות עברנו כמה דברים, ולהפתעתנו גילינו שאפשר לערוך חתונות גם עם פחות מ-500 מוזמנים שאת רובם אנחנו לא מכירים. הטכנולוגיה קיימת. אני אפילו זוכר כמה חתונות קטנות וממושגות בקורונה, כשאמרנו לעצמנו היי, דווקא נחמד אירוע אינטימי ואפילו חסכוני, משאיר בצד הרבה כסף שאפשר לתת במתנה לזוג הצעיר. אבל אחר כך ניצחנו את הווירוס וחזרנו להפסיד ללחץ החברתי שאומר שחייבים אולם גדול ומנה שמתחילה ב-720 שקל, אחרת רונקורנץ לא יזמינו אותנו לחתונה של הבת שלהם שאין לנו מושג איך קוראים לה וגם היא, למזלה, מעולם לא שמעה עלינו.

הקורונה, אתם יודעים, הייתה רק פיילוט. עברנו פה מאז כמה וכמה דברים. אם לפני חמש שנים מה שהעסיק את מי שארגן חתונה זה הדבקה אקספוננציאלית וסיכויים סטטיסטיים, היום מה שמטריד אותנו זה תקיפה פוטנציאלית וחישובים בליסטיים. כלומר אם הפסקת האש תישמר והוראות פיקוד העורף לא ישתנו, נזכה להשתתף בחתונות המוניות ולאכול עם אנשים שאנחנו לא מכירים פיש אנד צ'יפס שמנוני שיטפטף לנו על החולצה. אבל אם טראמפ יחליט שנמאס לו או שהאיראנים ינסו לאתגר אותנו, נאכל בממ"ד טונה משימורים ונשלח את מיטב איחולינו בווטסאפ להורים של החתן-כלה, שברגע האחרון נאלצו לשנות הכול ולערוך את החתונה בנוכחות המשפחה המצומצמת וחברים קרובים בלבד.

זה מתסכל, אני יודע. אני מכיר מקרוב כמה משפחות שעשו חתונות כאלה בתקופות של התקפות. הכי לא נחמד זה הלחץ, חוסר הוודאות מה יהיה, האפשרות הריאלית מדי שתצטרכו תוכנית חלופית מעכשיו לעכשיו, ואין לכם מושג איך תעשו את זה.

אבל אולי מישוהו מלמעלה מנסה לרמוז לנו משהו. אולי באמת לא חייבים את החתונות הבומבסטיות עם האורות המרצדים והכמויות המבהילות של האוכל. ובואו נודה על האמת, רוב החתונות נראות דומות זו לזו באופן מטריד, כבר הייתי בכמה אירועים שאפילו החתן והכלה נראו לי מוכרים בחתונות קודמות. כמו בנט ולפיד - פעם בכמה זמן הם מתחברים בקול ששון וקול שמחה, יוצאים לדרך בחגיגות גדולות ובסוף תמיד בנט עוזב את הבית.

אז עם פרוץ עונת החתונות אני מאחל מזל טוב לכל החתנים והכלות, יהי רצון שתתחתנו בדיוק כמו שתכננתם ושאלף אויב ומתנגם לא ישבית לכם את השמחה אף פעם. אבל בהנחה שהסדרה הזאת תמשיך לעוד עונות, אני מציע לרענן את הדמויות ולחשוב מחדש על נחיצותה של הקבוצה השלישית, זו שרוקדת במעגל החיצוני. אותי למשל לא מזמינים אף פעם ואני בכלל לא נעלב. וזה ממש לא קשור לזה שאין לי חברים. ●

אפשר לחזור לקונספט הזה גם בלי טילים בליסטיים. חתונת קורונה

**המשפחה תופסת פינה ומתרגשת,
החברים-חברות רוקדים עם
החתן-כלה ולוחשים להם באוזן
שעוד לא מאוחר להתחרט, ובני הזוג
רונקורנץ מעבירים משקל מרגל לרגל,
מציצים בשעוניהם ושואלים את
עצמם למה הם אף פעם לא לומדים
לא להגיע בזמן**

אם ירצה ה' ואם פיקוד העורף יאשר, בשבוע הבא תיפתח עונת החתונות, שזה קצת כמו עונת הרחצה, חוץ מהעובדה שבחתונה אין מציל. אולי בגלל זה הקידושין מתבצעים עם טבעת, כסמל לזה שעלולים לטבוע. באופן עקרוני העולם מתחלק לשני סוגים של אנשים - אלה שרוצים להתחתן, ואלה שלא מודים בזה. במיוחד ההורים רוצים שהילדים שלהם יתחתנו, קצת כדי שכבר יהיה להם שקט בבית ובעיקר כדי להרגיש שהילדים הולכים בדרכם וחוזרים על הטעויות שהם עצמם עשו.

ושלא תבינו לא נכון - אני הכי בעד חתונות. אני בעד זוגיות, משפחה, ילדים. בעד זה שבמקום שאנשים יהיו אומללים לבדם, הם יאמללו זה את זה. בעד שלכל אחד ואחת יהיה בן או בת זוג להאשים מדי פעם, הרי אי אפשר להאשים את הממשלה בכל דבר. אני לגמרי בעד חתונות, רק לא מבין למה צריך להזמין אליהן כל כך הרבה אנשים.

הרי בסופו של דבר, מהי חתונה? ערב חד-פעמי מרגש שהנוכחים בו מתחלקים לשלוש קבוצות: המשפחה המורחבת, חברים וחברות של החתן-כלה, ובני הזוג רונקורנץ. שכן הגברת רונקורנץ עובדת עם האמא של הכלה, שכדי שאף אחד לא ייעלב הזמינה את כל חבריה לעבודה ובכללם הגברת רונקורנץ, שמגיעה כמובן עם בעלה כדי לא להיות לבדה כל הערב. אלא אם כן מדובר בחתונה עם ישיבה נפרדת, ואז הגברת רונקורנץ מגיעה עם בעלה ויושבת לבדה כל הערב. כמו גם מכרים של המשפחה וכאלה שלא כל כך מכירים, אבל בכל זאת הזמינו אותם כי יש סיכוי שהם יעבירו סכום יפה בביט. או בפייבוקס. או במזומן. או שלושתם.

מעגל הגיל השלישי

בכל חתונה זה די אותו דבר. בהזמנה כתוב "קבלת פנים בשש וחצי, חופה בשבע ורבע בדיוק", עם דגש על "בדיוק", מה שאומר ששום דבר לא יתחיל לפני שמונה. אבל בינתיים הקהל הקדוש מתאסף ומתחלק לשלושה חלקים: המשפחה תופסת פינה ומתרגשת, החברים-חברות רוקדים עם החתן-כלה ולוחשים להם באוזן שעוד לא מאוחר להתחרט, ובני הזוג רונקורנץ מעבירים משקל מרגל לרגל, מציצים בשעוניהם ושואלים את עצמם למה הם אף פעם לא לומדים לא להגיע בזמן. וצריך להאכיל אותם ואת גדודי המוזמנים האחרים, אחרת הם עלולים להתמרמר ולקצץ מהסכום שהם התכוונו לתת. אם פעם היית מגיע לחתונה ומשלשל מעטפה סגורה לתיבה אטומה בלי יכולת להתחרט, בעידן הדיגיטלי של ימינו אתה יכול להחליט גם בסוף הערב כמה לתת. צריך להיזהר לא להרגיז את התורמים, שלא תצא חתונתנו בהפסדנו.

לכן, בזמן שהחתן עורך התוועדות עם חבריו והכלה מתפללת בדבקות עילאית, המלצרים מוציאים כיבוד קל לציבור המורעב שלא אכל כבר איזה שעתיים. מדובר בכמה עמדות מזון סמליות, לא הרבה, 15 בערך. באחת מגישים דג, בשנייה דג עם צ'יפס, בשלישית צ'יפס בלי דג, ברביעית סושי, בחמישית בשר, בשישית עוף, בשביעית רצועות בשר ועוף מוקפצות, בעמדה השמינית אתה כבר מפוצץ ולא מסוגל יותר להסתכל על אוכל, אבל ממשיך לבלוס כדי לא להעליב את בעלי השמחה ואת האינסטינקט הפנימי שלוחש לך "זה חינום, אל תהיה פראיר".

בעת החופה המשפחה מוחה דמעה, החברים עושים שמח, וכל השאר מסתכלים סביבם, אולי במקרה ימצאו מישהו שהם מכירים. אחר כך נוטלים ידיים, מתיישבים, קמים לתפילת ערבית, חוזרים, מתיישבים, וברגע שלוקחים את הביס הראשון קוראים להם לבוא לרקוד.

גם בריקודים, הקהל מתחלק לשלוש קבוצות: במעגל הפנימי החתן ובני משפחתו נישאים על כפיים, במעגל השני החברים מקפצים עד השמיים, במעגל השלישי כל השאר מסתובבים בקצב של מונה עם הפסקת מים. במשך שני סיבובים הם

מנירוץ המכללים

לומדים תנ"ך בהרצוג כבר בתיכון

ברכות
ל-3,000
תלמידים
מרחבי הארץ
שמשותתפים
בקורס "לומדים
מלכים בהרצוג"

הדר זינגר בת שירות לאומי בבית עמי עם ילדים ממשפחה אחת בהפינג פורם.
צילום: רזיאל תמרי

להיכנס לבית שנשבר - ולהישאר: הסיפור של בנות השירות של 'משפחה אחת'

בשגרה הן מלוות את היתומים והאלמנות בצעדים הראשונים של אחרי האסון, אך במציאות של מערכות צבאיות והמלחמה המתמשכת מאז השבעה באוקטובר, תפקידן של בנות השירות בעמותת 'משפחה אחת' (One Family) הפך לקריטי מאי פעם. אביה והדר, בנות שירות לאומי המשרתות בעמותה, מספרות על המעבר מזרות מוחלטת למעמד של בת בית, על הפחד להגיד את המילה הלא נכונה מול אם שכולה, ועל הזכות להיות שם בשביל אלו שנתנו הכול

האזרחית מאז פרוץ המלחמה, פעילותן הפכה למשמעותית וחיונית יותר מאי פעם. העמותה חרתה על דגלה ללוות פצועים ומשפחות שכולות בנאמנות ובמסירות, ובנות השירות הן אלו שנכנסות לבתים לא כדי לבצע משימה

אחד, ודווקא שם, ברגעים הכי פרטיים, חשופים וכואבים, נמצאות בנות השירות הלאומי של עמותת 'משפחה אחת' (One Family). כחלק מהמערך הכולל של השירות הלאומי, שהתאים את עצמו למציאות החירום בחזית

המלחמה שהחלה באותו בוקר מר של השבעה באוקטובר. המציאות הזאת אינה פוסחת על אף בית בישראל, אך ישנם בתים שבהם השקט זועק חזק יותר. מאחורי הכותרות הקשות על "הותר לפרסום" נמצאות משפחות שחיהן נגדעו ברגע

ב עוד כוחות צה"ל פועלים בעומק השטח במסגרת מבצע שאגת הארי כדי להשיב את הביטחון לאזרחי ישראל, העורף הישראלי ממשיך להתמודד עם המחיר הכבד והמתמשך של

טכנית או מנהלתית, אלא כדי להפוך לחלק בלתי נפרד מהמשפחה.

רגע של החלטה

בשביל אביה קסטנבאום (19), תושבת היישוב יתיר שבהר חברון, הבחירה ב'משפחה אחת' מטעם עמותת 'בת עמי' לא הייתה מקרית. היא הגיעה מתוך חיבור אישי עמוק ומוחשי למעגל השכול והפציעה שמלווה את החברה הישראלית. "דודה שלי התאלמנה לפני ארבע שנים, היא אלמנת צה"ל, דוד שלי נפגע עכשיו במלחמה", היא משתפת בכנות. ההמלצות של המשפחה, שראתה מקרוב את פועלה של העמותה, הובילו אותה להגיע ל"סיירת" - יום מיונים והיכרות בעמותה. "ברגע שהגעתי לבדוק את העמותה, פשוט הרגשתי שאני חייבת להתחיל. שאלתי ישר 'קדימה, איפה חותמים?', היא נזכרת בחיוך. "לארגן את האירועים הגדולים, להיות חלק ממשוה גדול - זה ממש דיבר אליי".

גם בשביל הדר זינגר (20) ממודיעין, המפגש הראשון עם העמותה היה עוצמתי, למרות חוסר הוודאות הראשוני. הדר, שסיימה שנת מדרשה, חיפשה דרך לתת את המקסימום למען עם ישראל דווקא בתקופה ההיסטורית הזאת. "כשהגעתי לסיירת של 'משפחה אחת', עם עמותת 'בת עמי' אני מודה שלא לגמרי הבנתי מה התפקיד דורש, אבל הרגשתי שיש פה משהו משמעותי ומטורף", היא משחזרת בהתלהבות. "אמרתי לעצמי שאם אתקבל, זה יהיה המקום שלי. היום כשאני בתוך זה, אני מבינה כמה התפקיד מיוחד. את מגיעה למשפחה, נכנסת למקום הכי חשוב והכי פרטי שלה, ואת פשוט נמצאת שם. את נמצאת שם בשבילים להכול: לטוב, לרע, לשמח, לקשה, לכיף".

כשהחיים ממשיכים קדימה

השירות של הבנות אינו מנותק מההיסטוריה הכואבת של החודשים האחרונים, הוא מעוגן עמוק באירועי השבעה באוקטובר. אביה מספרת על המשפחה הקבועה שהיא מלווה, סיפור שממחיש את הטרגדיה והתקווה השזורים זה בזה. "המשפחה הקבועה שאני נכנסת אליה פעמיים בשבוע - האבא נהרג בשבעה באוקטובר", היא מספרת. הליווי החל כשהפצע היה טרי ביותר: "האלמנה הייתה בהיריון כשהוא נהרג, והתינוק נולד חודשיים אחרי שהאב נהרג".

המציאות הזאת דרשה מאביה לבנות קשר מאפס בתוך אבל טרי ומצטבר, תהליך שהגיע לשיא מרגש לאחרונה. "עכשיו ביום הזיכרון, זו הייתה הפעם הראשונה שבאתי לקחת את הילדה מהגן. וממש פחדתי מזה, לא ידעתי איך היא תגיב, כי להביא מהגן זה תמיד תפקיד של אמא", היא משחזרת בחשש. "ופתאום הילדה רצה אליי וממש התרגשה לראות אותי. באותו רגע הבנתי איזה דרך עברנו יחד - מילדה שרק רצתה את אמא ואמרה לי 'אני לא רוצה לשחק איתך', לילדה שפשוט מאושרת כשאני באה לאסוף אותה מהגן".

הדר מדגישה כי חשיבות הנוכחות שלהן אינה רק באירועי שיא, אלא דווקא בשגרה השוחקת והאפורה שאחרי האסון. "למשפחות השכול יש המון עמותות שעושות להן נופשים ודברים גדולים, ובסוף אנחנו בנות השירות נמצאות ביומיום של השגרה", היא מסבירה. "ביומיום של לאסוף את הילדה מהגן כי אין מי שיאסוף אותה, ביומיום של להוציא אותם לגן שעשועים כי לאלמנה קצת קשה, וביומיום בשביל האלמנה - לאפשר לה קצת זמן לנשום. השירות בשבילי הוא מאוד מאוד משמעותי".

מול כאב ללא מילים

העבודה עם השכול והאובדן מזמנת אתגרים

הדר זינגר (ימין) ואביה קסטנבאום (שמאל) בנות שירות לאומי אזרחי בעמותת בת עמי.

הדר זינגר : את נכנסת למשפחה כאדם זר, ועכשיו כשאנחנו לקראת סוף שנה, אני מרגישה ממש בת בית אצל המשפחות שאני עובדת איתן, זה תהליך מדהים שעוברים.

נפשיים לא פשוטים לצעירות בראשית דרכן. אביה משתפת בכנות בקשיים המילוליים מול הכאב החשוף: "יש כל הזמן את הפחד לא להגיד את הדבר הנכון. בסוף, כשאמא שכולה יושבת מולך ובוכה, את מבינה שאין לך מה לומר", היא מודה בכנות. "את לא יכולה להגיד לה 'תפסיקי לבכות' או 'יהיה בסדר', כי כרגע לא בסדר - הבן שלה נהרג. צריך לדעת מה להגיד, איך להגיד, בזמן הנכון, בצורה הנכונה".

הדר מוסיפה על מורכבות התפקיד, שלעיתים רחוק מהדימוי האידיאלי. "יש המון אתגרים בתפקיד. לא כל יום מסיימים בתחושה של אורות וניצוצות וקשר עוצמתי", היא מדגישה. "אחרי הכול זו שגרה, וגם בשגרה יש ימים יותר טובים ויש ימים פחות טובים. אם לקחת את הילדים לגן שעשועים וילד אחד התחיל לצעוק ולהתעצבן ולריב - אלו האתגרים". היא משתפת בתחושת חוסר הוודאות המקצועית, "היה לי ממש קשה לפעמים להבין איפה אני בתוך כל הסיטואציה הזאת - האם עשיתי את הדבר הנכון? האם לקחת את הילדים מהסיטואציה כשהאמא התפרקה, זה היה נכון? יש המון שאלות שאת שואלת את עצמך בסוף היום".

כדי להתמודד עם המשאות הללו, בנות השירות נשענות זו על זו ועל הכלים שמעניקה להן העמותה. "העמותה דואגת לתת לנו מגוון של כלים וליווי רגשי", אומרת אביה. "כוח נוסף

תהליך מדהים שעוברים, להיכנס לתוך הבית וממש להפוך להיות חלק מהבית בשביל כולם - לילדים, לאלמנה, למכלול של הבית".

הקשר שנרקם בין בנות השירות למשפחות חזק מכדי להסתיים עם תום שנת השירות. "מההתחלה ברור למשפחות שאנחנו כאן לשנה, אבל בפועל הם הופכים לחלק בלתי נפרד מהחיים. אני רואה אותם רוקדים בחתונה שלי, ממש ככה", אומרת הדר בביטחון. היא מספרת על קודמתה בתפקיד, שעדיין מגיעה לבקר את המשפחה בקביעות: "אין דבר כזה לעזוב את המשפחות. בסופו של דבר זו פרידה משנה אינטנסיבית שהייתה לנו ביחד, אבל הקשר ממשיך, כי את ממש הופכת לחלק מהמשפחה". אביה מוסיפה כי גם בלילה של המתקפה האיראנית בשיא מבצע שאגת הארץ, היא וחברותיה היו עם המשפחות: "ממש היינו אצלם, מהרגע שהתעוררו ועד שהם הלכו לישון. זה היה כבר חלק מהבית".

מנהיגות צעירה בצל מתקפה

השירות ב'משפחה אחת' מעניק לבנות תחושת שליחות היסטורית, במיוחד נוכח אירועי השנתיים וחצי האחרונות. "המשפחות נתנו את הכול בשבילנו כדי שנוכל להיות פה", אומרת אביה. "לפעמים, רק לבוא אליהם הביתה, לשאול מה שלומם ופשוט לראות אותם - זה מה שנותן להם את הכוח להמשיך", מסבירה הדר את מהות התפקיד. "אני מרגישה שזו גם החובה וגם הזכות שלנו".

הדר מסכמת את התחושה המלווה את בנות השירות הלאומי במערכה האחרונה: "התפקיד הזה התחבר לי מאוד ליומיום במלחמה ולמה שיהיה אחרי המלחמה. הרגשתי שזו התקופה שלי לתת, לא סתם אני בגיל הזה בדיוק עכשיו. אני מרגישה שזה השירות הנכון והמשמעותי בשבילי, במיוחד בתקופה הזאת, שאני זוכה להכיר את הגיבורים שלנו שהקריבו את הכול בשביל הארץ שלנו, ולהיות שם בשביל המשפחות שלהם - זה דבר מאוד מיוחד שנותן המון כוח להמשיך".

בזכות בנות שירות כמו אביה והדר, ובזכות הליווי הצמוד של עמותות כמו 'משפחה אחת', המשפחות ששילמו את המחיר היקר מכול יודעות שהן לא לבד. גם כשהמלחמה בחוץ עדיין ממשיכה לגבות מחירים, בתוך הבתים יש מי שדואגות לסייע כך שהשגרה לא תתפרק, שהילדים יחייכו בגן המשחקים, וזיכרון הגיבורים ימשיך לחיות ולפעום בתוך משפחה אחת גדולה, מחבקת ובלתי ניתנת להפרדה.

אביה קסטנבאום בת שירות לאומי בבית עמי עם ילדה ממשפחה אחת בהפינג פורים.

בשבילי זה שאנחנו כמה בנות שירות שעוברות את זה יחד, זה מאפשר לנו לפרוק הכול בסוף היום ולייעץ זו לזו".

מביקורי פרחים ועד לטיפול ב"חוג לגו"

השירות בעמותה הוא הרבה מעבר לליווי האישי בבתים. אביה מספרת גם על העבודה סביב הפקות אירועים. "יש הפקות שלפעמים צריך לארגן ממש מאפס", מסבירה אביה. "אם אנחנו רוצות לארגן בוקר לאלמנות, האחריות היא עליי - אני צריכה לתכנן מה יהיה בבוקר, מה נאכל, מה יהיה האירוע, לעצב פלייר, לפתוח הרשמה ולהתקשר לכל אחת להזמין אותה באופן אישי". הדר מוסיפה כי לרוב, בבקרים הן פועלות בבית החם שהוקם השנה באשקלון לטובת המשפחות בדרום, שם יש כל בוקר פעילות. "בכל יום חמישי אנחנו יוצאות ל'ביקורי פרחים' כאן בדרום ומחלקות פרחים לכבוד שבת למשפחות שכולות, וכחלק עיקרי מהביקור אנחנו יושבות עם כל משפחה לדבר איתה". היא מדגישה שהפעילויות השונות כוללות גם ביקורים אצל מבוגרים וקשישים שכולים, שלא תמיד מקבלים את תשומת הלב הנדרשת.

השירות בעמותת 'משפחה אחת' לא רק משפיע על ההווה של בנות השירות. החשיפה לעולם הטיפול משפיעה ומעצבת גם את עתידן המקצועי. הדר רואה את הקשר לעבודה סוציאלית כהמשך טבעי לשירות: "זה תחום מעניין, עם המון חשיפה לעתיד - לעבוד עם משפחות ועם ילדים, עם אלמנות ובאופן כללי עם שכול". אביה, שבעבר רצתה שירות שלא קשור לתחום הטיפולי, שינתה כיוון. "אני חושבת שדווקא כן הייתי רוצה לעסוק בתחום טיפולי כמו רפואה משלימה. אני רואה כמה זה עוזר למשפחות", היא מספרת לנו. היא מתארת בהתפעלות איך עוזרים לילדים להיפתח בדרכים עקיפות: "שולחים ילד ל'חוג לגו', אבל בפועל יושב מולו מטפל בתרפיה במשחק או תרפיה בציור והם נפתחים בצורה מדהימה".

מזרות מוחלטת לבת בית לכל החיים

אחד התהליכים החשובים שהדר מתארת הוא השינוי העמוק בקשר עם המשפחות. "את נכנסת למשפחה כאדם זר, ועכשיו כשאנחנו לקראת סוף שנה, אני מרגישה ממש בת בית אצל המשפחות שאני עובדת איתן", היא אומרת בהתרגשות. "זה

"יהודה ל"יהודה עוזר לנו מלמעלה"

הוא גונן על אחיו הגוסס יהודה מלינץ' של פורעים ערבים, כשהוא עצמו כצוע קשה עם גב שבור. אבל כבר בימי השבעה החל בתכנון נקודות התיישבות שיעלו בשטחי A ו-B במטרה "למחוק את חרפת אוסלו", כלשונו. דניאל שרמן, תלמיד ישיבת חומש ומקים חוות 'שובה ישראל' בשומרון, נמצא עדיין בשיקום רפואי, אבל לא מפסיק להגשים את חזון אחיו שנרצח

יוסף ארנפלד // צילום: ניצי אילן

שבת פרשת ויקרא בחוות 'שובה ישראל' הסמוכה לחומש הייתה שגרית למדי. דניאל שרמן, תושב החווה שמתגורר בה עם רעייתו מלכות ובתם הקטנה, יצא כמדי יום לסיור ביטחוני רכוב במרחבים הסובבים את החווה. אליו הצטרפו אחיו יהודה ובחור נוסף בשם אייל. המסלול עבר באחד ממזימי התשתית הגדולים של הרשות הפלשתינית באזור - חלק מתוכנית פיארד שנועדה להשתלט על אדמות הלאום. הם כבר היו בדרכם חזרה לחווה, מרחק קצר מסעודת שבת, כשהשגרה התנפצה ברעש וגלגלה אותם לתוך התהום.

"אנחנו עושים את הסיורים האלה כל הזמן", מספר דניאל שרמן בריאיון מיוחד ל'בשבע' כשהוא משתקם מפציעתו הקשה בבית הוריו באלון מורה. "יש סיורים קרובים ויש רחוקים. זה חלק מהתפיסה הביטחונית שלנו - להפגין נוכחות. באותו יום המסלול היה אקראי לחלוטין, בדיוק כדי למנוע מארבים", הוא מדגיש. "זו הייתה הפעם השנייה בלבד שנסעתי שם, אבל המחבל זיהה את ההזדמנות".

הפיגוע התרחש בירידה ארוכה ומפותלת. "המחבל הגיע מלמטה, מולנו, וחיכה בצד הכביש. ברגע שעברנו אותו, הוא ביצע פניית פרסה מהירה והתחיל לדלוך אחרינו. כשנכנסנו לעיקול מעל צוק, הוא פשוט האיץ ונכנס בנו בעוצמה כדי להעיף אותנו לתהום. ראינו אותו מגביר את הקצב. אפילו אמרתי בצחוק ליהודה ולאיל: 'זה יכול להיות מלחיץ אם הוא ייכנס בנו'. שניות אחרי זה, המציאות הכתה בנו".

הריינג'ר של השלושה ספג מכה אנושה. יהודה הועף מהכלי מיד. דניאל עוד ניסה לייצב את הרכב, אך לאחר סיבוב של 180 מעלות, גם הוא הועף באוויר. הטנדר של המחבל, שאיבד שליטה מעוצמת הפגיעה המכוונת, הידרדר גם הוא מהצוק. אייל, הבחור השלישי, נותר ברכב ולא נפצע. דניאל, לעומתו, מצא את עצמו מוטל על הקרקע, גופו חבול ורועד. "ניסיתי לקום ולא הצלחתי. הכאב היה משתק. הרמתי את הראש וראיתי את יהודה שני מטרים לידי. הוא לא הגיב. זחלתי אליו, ראיתי שהוא מקיא דם. פתחתי לו נתבי אוויר וניסיתי להוציא לו הפרשות מהפה".

אלא שהדרמה רק החלה. מהכפר הסמוך החלו לעלות עשרות פורעים ערבים. "הם התחילו לצעוק, לקלל ולזרוק עלינו אבנים. זה היה לינץ' לכל דבר. עמד מולי ערבי עם סלע ענק בשתי ידיים מעל הראש. הייתי חמוש, אבל מהמכה הנשק פשוט נשבר לשניים. לא היה לי איך להגן עלינו". ברגע של תושייה, מתוך ערפל הכאב, שרמן הבין שהוא חייב להרתיע אותם. "צעקתי להם בערבית: 'הוא מת!' והצבעתי על יהודה. הם נבהלו. המבוגרים שבהם התחילו להרגיע את הצעירים ווריקות האבנים הפסיקו, למרות שהדחיפות והצעקות נמשכו. בתמונות מהאירוע רואים אותי, פצוע ומרוסק, עוצר ערבים בידיים שלי כדי שלא יתקרבו ליהודה".

החיפוש אחר הטלפונים הפך למשימה בלתי אפשרית. המכשירים הועפו מהרכב בזמן ההתהפכות. בצעד כמעט בלתי נתפס, דניאל טיפס בחזרה בטרסות התלולות אל הריינג'ר כדי למצוא דרך להזעיק עזרה. "בדיעבד זה נס מטורף", הוא משחזר, "בבית החולים גילו שיש לי חוליות שבורות.

"המוות הזה לא היה לשווא, הוא לוקח אותנו לעלות קומה באחיזה שלנו בארץ". דניאל באזכרה במלאות 30 לרצח במקום הפגיע

בכל צעד שם חוט השדרה שלי היה יכול להיקרע. החלקתי פעמיים בירידה, הערבים אפילו צילמו סרטון דאחקה על הנפילות שלי, בלי לדעת שבכל רגע כזה יכולתי להישאר משותק לכל החיים".

בסופו של דבר, דניאל הצליח לשכנע את אחד הערבים לתת לו טלפון. "הידיים רעדו, הראש לא היה מחובר. לקח לי ארבע פעמים להקיש נכון את המספר של אבא שלי. אמרתי לו: 'עשינו סיור, נכנסו בנו, יהודה פצוע קשה. תקפיץ מסוק'. כאן עוצר דניאל ומבקש להבהיר נקודה כואבת: 'בכלי התקשורת הראו כאילו הסהר האדום טיפל ביהודה. זה שקר. הם הגיעו, צילמו את עצמם עושים כאילו - גורו לו קצת את החולצה, שמו מד סטורציה וזהו. הם לא נקפו אצבע באמת עד שהגיעו כוחות החילוץ שלנו'. רק כשיונתן כץ, רבש"ץ חומש, הגיע למקום ברכבו של דניאל, החל הפינוי האמיתי. יונתן עלה לאמבולנס הסהר האדום עם נשקו ודרש מהם לנסוע במהירות לחבירה עם כוחות צה"ל בשבי שומרון. כשהגיעו לבית החולים נקבע מותו של יהודה, שנפצע אנוש בפגיעה. דניאל הוגדר פצוע קשה ונכנס מיד לאשפוז.

בעוד בני משפחתו יושבים שבעה על יהודה הי"ד, דניאל החלים מפציעתו בבית החולים. "כל השבעה הייתי מאושפז, עם חוליות שבורות בצוואר ובגב, שבעה ימים שבורים בעמוד השדרה וטחול פגוע. שחררו אותי וחזרתי אחרי יום כי הטחול התפרץ שוב. עברתי כמה ניתוחים בגלל זיהומים, את כל פסח עברתי במחלקה". למרות הכאב הפיזי וכאב האובדן על אחיו, לדניאל אין ספק שברגע שיסתיים השיקום, הוא חוזר לחוות "שובה ישראל". "בטח! אני מחכה ומשתוקק לחזור", הוא מצייר בחישה.

"צריך לאתגר את המדינה"

דניאל שרמן (25) הוא בנם הבכור של יהושע וסימה שרמן. הוא נולד וגדל באלון מורה, הבכור משבעה אחים. "שבעה אחים, היינו", הוא נאנח לרגע, והוריו שיושבים לצידו מתקנים בעדינות: "עדיין שבעה". הדיוק הזה, ששומר על הנוכחות של יהודה הי"ד בתוך המשפחה, מלווה את כל מהלך הריאיון.

המסלול של דניאל היה ברור לו מהרגע הראשון. אחרי הלימודים בשיבת 'נחלת ישראל' במגדל העמק, המעבר לשיבת חומש היה כמעט מתבקש. "תמיד צחקו עליי שזה הכיוון שלי", הוא מתייך. "כשבדקתי ישיבות, בכל מקום שהגעתי אליו אמרו לי: 'עזוב, אתה הרי תלך לחומש'. וזה מה שהיה".

שרמן הגיע לחומש בתקופה מאתגרת, בדיוק כשהבחורים החלו לעלות לגור בו באופן קבוע. עד אז, הישיבה הייתה מתנהלת במתכונת של לימוד בחומש ושינה בפנימיות בשבי שומרון. "הגעתי לשיעור א' בדיוק כשהתחילו לישון למעלה על ההר באופן קבוע. אלו היו שנתיים וחצי של פשיטות, פינויים ומרדפים. תקופה שבה המערכת למדה להתרגל לזה שיש תלמידים שנמצאים בחומש כל הזמן".

למרות הטטליות של הלימודים והמגורים בשיבת חומש, לדניאל היה ברור שהוא מתגייס לצצה"ל. הוא בחר במסלול של 'נצח יהודה' - שנתיים שירות קרבי, ואז חזרה לספסל הלימודים

בישיבה. בזמן שהיה בטירונות, אירע הרצח הנורא של תלמיד הישיבה יהודה דימנטמן הי"ד. "לא הייתי בחומש כשזה קרה כי הייתי בצבא, אבל גם כחייל, הבית שלי היה בחומש. לא הייתי חוזר בשבתות לאלון מורה אלא לישיבה. חייתי את כל המחסומים והבלגן שאחרי הרצח מבפנים". הקונפליקט שרבים רואים בין השירות בצבא ובין המזאבק מול מערכת הביטחון על ההתיישבות, לא הטריד אותו מעולם. "לי זה אף פעם לא היה

רבש"ץ אחר שגר פיזית בתוך חומש, כדי שזה יהיה רלוונטי".

ארבעה חודשים בלבד אחרי החתונה, דניאל נקרא לדגל. לא היה מדובר במילואים רגילים. הסמך"ט שלו מהסדר, שהכיר אותו מהתקופה בנצח יהודה, ידע למי להתקשר כשהיה צריך להקים כוח של מפעילי D9 מאפס. "הוא התקשר אליי ואמר שצריכים מפעילים. אמרתי לו: 'אני בא, נביא אנשים ונכשיר אותם עם האמצעים שיש'. הבאנו חבר'ה עם מוטיבציה גבוהה

"לפני שנים, לנסוע בין חומש לשאנור היה פחד פחדים בשביל רוב האנשים. היום אתה רואה אנשים שנוסעים שם לבד. התודעה בצפון השומרון נפתחת, וזו המשימה שלנו: להחזיר את עם ישראל לכאן. אנחנו על הגל. יש עוד הרבה מה לתקן ולהתקדם, אבל אנחנו חד-משמעית בכיוון הנכון"

ללא קשר לתחום הצמ"ה, עשינו להם הכשרה בלי קורס צבאי רשמי, לימדנו את עצמנו - בערך עשרים חבר'ה. ככה מצאנו את עצמנו עם חטיבת הנח"ל ברפיח במשך חצי שנה. לאחר מכן הוצאנו את החבר'ה להסמכה צבאית והמשכנו להילחם עם חטיבת הנח"ל בסבבי מילואים. זכינו אפילו להוביל את הכניסה של חטיבת הנח"ל במבצע מרכבות גדעון".

ההחלטה לצאת למילואים בעיצומה של השנה הראשונה לנישואים לא הייתה פשוטה. דניאל התייעץ עם הרב אליקים לבנון, והרב אמר לו שאם אשתו מלכות מסכימה - שייצא, כי הצבא זקוק לו. וכך, בזמן שהוא נלחם בעזה, בראשו כבר התבשל החלום הבא. "החלומות על החווה לא נולדו פתאום. כבר בשיעור ב' הייתי מסתובב בחוות

אחרות, עוזר לחברים בבין הזמנים. הייתי מחובר למפעל הזה של החוות בכל נימי נפשי".

החלום קיבל צורה סביב גבעה 690 ורכס אבוי יזיד הסמוך. "זה היה המוטו: חולמים, ובסוף זה קורה. עוד כשהייתי רווק ושימשתי כרבש"ץ של חומש, הקמנו אוהל ב־690. גרנו שם חודשיים, בחורים מהישיבה, והיו לנו לא מעט פינויים. בשלב מסוים ביקשו שנדר כדי לא להפריע להסדרה של חומש, אז ירדנו - אבל לא עזבנו באמת".

דניאל וחבריו החליטו לתקוע יתד במקום. הם קבעו סדרי לימוד יומיומיים על ההר. "היינו יושבים שם ולומדים - סדר בוקר, צהריים וערב. זו הייתה השלווה שלנו באבוי יזיד. מהמקום הזה התחלנו להסתכל על ההר השכן, ונדלקו הניצוצות הראשונים. הבנו שזה באמת לא בשמיים". בזמן שדניאל היה עמוק בתוך עזה, חבריו לא קפאו על השמרים. נפתלי כצמן, חבר ושותף לדרך, לקח יוזמה ופרץ שביל אל ראש ההר בעזרת מחפרון בלילות. "זה היה מבצע מעניין, המחפרון אפילו התהפך לנו פעם אחת בדרך, אבל בסוף השביל נפרץ. הוא היה קשה, כזה שרק טנדרים גבוהים יכולים לעלות בו, אבל זה הספיק".

במשך כמעט שנה דניאל והאברכים היו עולים להר בכל יום, בכל מזג אוויר. "למדנו שם אפילו כשירד עלינו שלג. פתחנו צייליה מהטנדר, ישבנו ולמדנו. ככה, מתוך הלימוד והנוכחות היומיומית, התחלנו להסתובב יותר במרחב, להרחיק עדרי צאן של ערבים מהאזור ולהתחיל באמת לשמור על השטח. זה היה הבסיס למה שהפך אחר כך לחוות 'שובה ישראל'".

לא עוצר גם באשפוז

החווה שהקים שרמן יחד עם משפחת אליהו באבוי יזיד היא לא עוד מאחז שנועד ליצור רצף יהודי בין שני יישובים קיימים. מדובר בסיפור אחר לגמרי: פתיחת מרחב חדש לחלוטין שיהודים לא דרכו בו מאות ואולי אלפי שנים. "זה מקום שהיה נטוש לגמרי, חוץ מחבורת ה'חרגבים'

האור שלו פשוט מתפזר לכל עבר", מתאר יהושע בהתרגשות. "אנחנו מרגישים שהמוות הזה לא היה לשווא. הוא לוקח אותנו לפרוץ קדימה, לעלות קומה באחיזה שלנו בארץ. זה מה שנותן לדניאל ולנו את הכוח להסתכל קדימה. יש לנו עוד המון עבודה".

האובדן של יהודה הי"ד הותיר חלל עצום בחווה, אך דניאל ומשפחתו מסרבים לשקוע בו. "יהודה עוזר לנו מלמעלה עכשיו", אומרת אימו, סימה, ויהושע מהנהן. "יש לנו לוחם מלמעלה, הוא דוחף אותנו". "יהודה היה עוגן חשוב בחווה, הלב של הכול. למרות פער שבע השנים שבינינו, היינו חברים הכי טובים", מוסיף דניאל. יהודה, שהיה רק בן 18 במוותו, נודע במסירות הבלתי מתפשרת שלו למפעל החוות עוד כנער. "הוא תמיד שאל: מה החווה צריכה? מה החברים צריכים?" נזכר אביו, יהושע. "היה לו ביטול עצמי מדהים. הלוגו שמוביל אותנו עכשיו זה המוטו שלו: 'ארץ ישראל צריכה אותי'. הוא בקושי הגיע הביתה לשבתות כי הוא הרגיש שצריכים אותו בחווה, שצריך להחליף אנשים בשמירות".

בינתיים, כשהוא בתהליך החלמה, את המושכות בחווה מחזיקים השותף מאיר אליהו ואשתו אוריה, יחד עם קבוצת בחורים שדניאל מכנה "גיבורים ואלופים". הם אלו ששומרים על הגחלת בשניים עד שדניאל יוכל לחזור לשטח בעצמו. היומיום בחווה הוא לא פיקניק. הוא מורכב מלימוד בוקר, יציאה למרעה בכל מזג אוויר - בחגים, בשבתות, בגשם ובקיץ - ועבודה פיזית מפרכת. "בעיקר מתקנים תקלות כל היום", צוחקת האם. התשתיות בסיסיות ביותר: חשמל סולארי ומים שמובאים בעוקבים משבי שומרון.

דניאל נזכר באחד הלילות החורפיים שבהם נגמרו המים בחווה. "היינו חייבים להעלות מים בשיא הבוץ. נסענו עם סילבראדו ועוקב של שלושה קוב. הדרך הייתה קשה כל כך שמהלחץ פשוט נשבר לנו הדרייבשפט של הרכב. אלו הסיפורים של החווה - טרקטור שמת באמצע החריש, חילוץ במצב חירום. אבל המטרה היא שנותנת לנו את הכוח להמשיך במערכה על ארץ ישראל". היעד הבא כבר נמצא בתכנון: הרחבת החווה, הקמת בית נוסת והחזרת עוד ועוד דונמים לידיים יהודיות. "מבחינתנו, כל דונם שאנחנו שומרים עליו במרעה הוא חשוב וכל דונם שחוזר לידיים יהודיות הוא התקדמות", מדגיש דניאל.

החלטות הממשלה האחרונות על הסדרת יישובים באזור מעודדות את דניאל, אך הוא רואה בהן רק חלק מתהליך תודעתי עמוק יותר. "לפני שנים, לנסוע בין חומש לשאנור היה פחד פחדים בשביל רוב האנשים. היום אתה רואה אנשים שנוסעים שם לבד. התודעה בצפון השומרון נפתחת, וזו המשימה שלנו: להחזיר את עם ישראל לכאן. אנחנו על הגל. יש עוד הרבה מה לתקן ולהתקדם, אבל אנחנו חדי משמעת בכיוון הנכון. אחרי הרצח של יהודה, יצאנו בקמפיין לפיתוח והרחבת החווה שברון ה' זכה להצלחה גדולה. הציבור נתן לנו את הגב, ועכשיו תורנו להמשיך לעבוד ולתת את שלנו. הנוכחות שלנו בחווה והמרעה במרחבים מסביבה הם מה ששומרים על האדמה ועל הקרקע, ואנחנו לא מתכוונים לעזור".

כל כך הרבה פוליטיקאים ואנשי ביטחון, לא באמת מדבר אל דניאל. מבחינתו, צפון השומרון הוא מקשה אחת של קדושה. "אבא שלי תמיד אומר שלא למדנו לימודי ליבה, אנחנו לא יודעים מה זה A, B, C", הוא מחייך, "ארץ ישראל היא אחת. ברור שבירושלים יש קדושה מיוחדת, אבל גם כאן הקדושה היא אותה קדושה. המסר שלנו הוא פשוט: צריך לחזור לכל האזור הזה". אביו, יהושע, מספר שזה בדיוק מה שהפריע ליהודה הי"ד. "זה שיגע אותו שיש קווים מדומים - פה אדמות מדינה, פה שטח מרעה, פה פוליגונים. הוא אמר כל הזמן שהכול שלנו. ארץ ישראל היא לא שרטוט על מפה".

הנחישות הזאת לא נעלמה גם ברגעים הקשים ביותר. יהושע משחזר את מוצאי השבת ההיא, שבת פרשת ויקרא. "יהודה שכב בחדר אחד ללא רוח חיים, ודניאל, מהמיטה שלו בבדיקות, אמר לי: 'אבא, אנחנו חייבים להמשיך. תביא לי טלפון, אני צריך לסמן איפה מעלים נקודות התיישבות חדשות, הגיע הזמן למחוק את הקווים של שטחי A, B, C'. זה הראש שלהם - כל הזמן קדימה. גם עכשיו, כששואלים את דניאל מה

כבר שטח A. הנוכחות של תושבי החווה היא הדבר היחיד שמונע את בליעת השטח בידי הפלשתינים. בתחילת הדרך, החיים בחווה היו מאבק יומיומי בתנאי השטח. "קנינו רכב 4x4 כי רק איתו היה אפשר להגיע בכלל. כל השנה האחרונה הייתה בתוך הבוץ והגשם". אבל אז הגיעה ההפתעה מכיוון לא צפוי - המפות הרשמיות. כשהשר בצלאל סמוטריץ' הכריז על הסדרת היישוב חומש ועל הגדרת צו השיפוט שלו, המתכננים הסתכלו על השטח וגילו תגלית מדהימה. בחומש עצמו יש כ-300 דונם של אדמות מדינה, אבל באזור שבו שוכנת החווה התגלו עוד כ-1,000 דונם של אדמות מדינה בטאבו.

"אפילו אנחנו לא ידענו כמה זה גדול", מודה שרמן. "ידענו שיש שם אדמות מדינה, אבל לא קלטנו איזה נכס אסטרטגי נכנס כאן לצו השיפוט של חומש בזכות העובדה שהתעקשנו לשבת דווקא שם. פתאום קלטו שהיישוב האמיתי צריך להיות איפה שאנחנו נמצאים. זו זכות גדולה שזכינו בה באגביות, פשוט כי היינו שם בשטח עשרה חודשים".

השיח על חלוקת השטח ל-A, B, C, שמעסיק

(קבוצת מטיילים ביהודה ושומרון - י"א) שקפצו לבקר שם", מוחיך דניאל. "כשחזרתי מהמילואים אמרתי: יאללה, מעלים נקודה. אבל לקח זמן עד שזה קרה".

התכנון המקורי היה לעלות עם שתי משפחות וכמה בחורים בחודש תמוז בשנה שעברה. אבל לקדוש ברוך הוא היו תוכניות אחרות. "בערב לפני העלייה, אשתי, שהייתה בהיריון, הלכה לביקורת שגרתית. הרופא אמר לה 'את לא חוזרת הביתה, את בשמירת היריון'. זה שם לנו אמברקס רציני". לבסוף הוחלט שהמשפחה השנייה תעלה לבד, ודניאל יגיע לחווה בכל בוקר ויחזור בלילה לשמור על אשתו. רק כשהתינוקת נולדה והייתה בת חודש, בעיצומה של סופה חורפית במיוחד, עברה משפחת שרמן לגור בחווה באופן קבוע. "מאז הכול היסטוריה".

מהיום הראשון לעלייה, היה שם גם יהודה הי"ד. "הוא בא לעזור לנו להקים את המקום ביום הראשון, ופשוט לא ירד מההר מאז. הוא נשאר איתנו שם, חלק בלתי נפרד מהיומיום של החווה". כשהשניים עמדו על פסגת ההר, הם הבינו מהר מאוד שהם במרוץ נגד הזמן. "אין ואקום בשטח. או שהם שם, או שאנחנו. מהחווה אפשר לראות את

הפרויקט המטורף שהרשות הפלשתינית מריצה - אלפי קילומטרים של תשתיות, כבישי אספלט, קווי מים וחשמל שמחכים רק לבנייה של בתים. הם בונים שם מדינה פלשתינית דה־פקטו, רצף טריטוריאלי עצום בשטח A, אזור שהוא פי שניים בגודלו מרצועת עזה - 900 אלף דונם של מקשה אחת".

חוות 'שובה ישראל' יושבת על קצה גבול שטח C, משקיפה על המורדות שהם

"המחבל ביצע פניית פרסה מהירה והתחיל לדלוק אחרינו. כשנכנסנו לעיקול מעל צוק, הוא פשוט האיץ ונכנס בנו בעוצמה כדי להעיף אותנו לתהום. ראינו אותו מגביר את הקצב. אפילו אמרתי בצחוק: 'זה יכול להיות מלחיץ אם הוא ייכנס בנו'. שניות אחרי זה, המציאות הכתה בנו"

שלומו ורואים שקשה לו, ברגע שמתחילים לדבר על המשימות בצפון השומרון - פתאום נדלק לו אור בעיניים. זה מה שנותן לו, ולנו כמשפחה, את הכוחות".

החזון של דניאל ויהודה הוא לא רק דיבורים בעלמא. דניאל הוביל פרויקט טכנולוגי מרשים של צילום השטח, הדמיות, מצגות ומציאות מדומה ברמה הגבוהה ביותר, כדי להמחיש לשרי הממשלה ולבכירי הצבא את החשיבות האסטרטגית של המרחב. "הראינו את זה לאנשים הכי בכירים במערכת ובדרג המדיני", מספר יהושע. "דניאל דחף לזה בכל הכוח. הטיעון הביטחוני הוא התירוץ, אבל מבחינתנו המניע הוא האמונה בארץ ישראל השלמה לכתחילה".

גם בימי השבעה, כשהכאב היה טרי וצורב, דניאל לא הניח לטלפון. בין ניחום למשנהו, הוא המשיך לנהל ישיבות אסטרטגיות בשעות הקטנות של הלילה, בונה תוכנית למהלך ציבורי רחב שיסחף את הממשלה, הכנסת וראשי המועצות. "השאפה היא למחוק את חרפת אוסלו ולהתיישב בכל המרחבים הפתוחים", אומר אביו.

מאבק על כל דונם

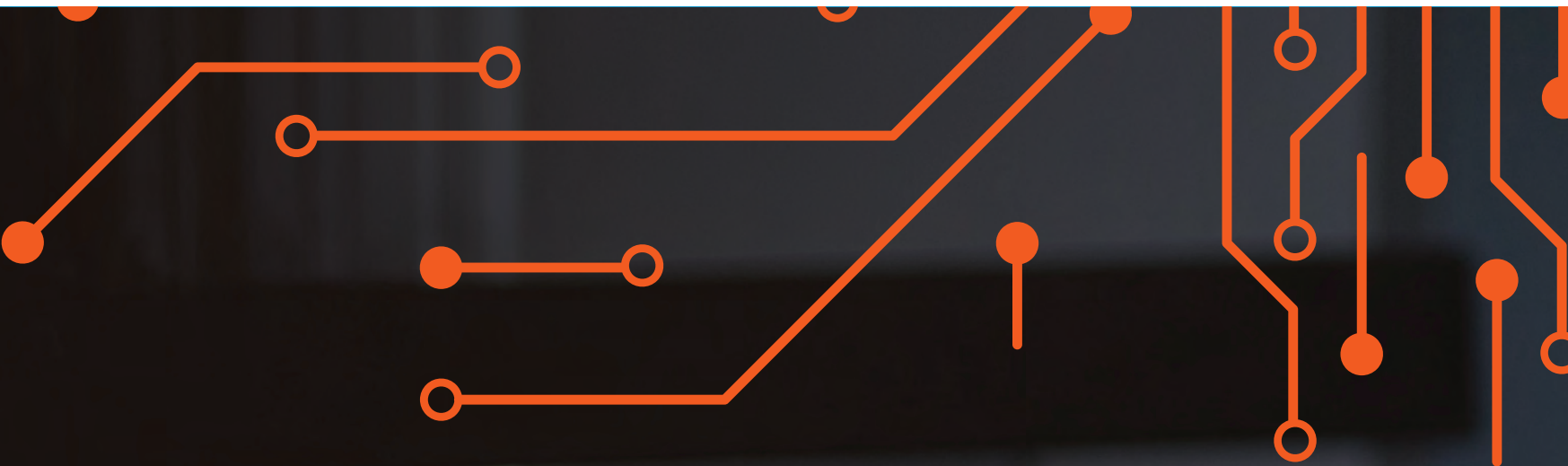
הדרך לשיקום עוד ארוכה, אבל דניאל שרמן כבר מזמן נמצא במקום אחר. הוא ממוקד במטרה, מרגיש את הרוח הגבית מהציבור ומבין שהפיגוע הזה לא היה סוף, אלא תחילתה של מדרגה חדשה. "בהלוויה אמרו שיהודה הוא כמו בושם שנשבר -

"הוא תמיד שאל: מה החווה צריכה? מה החברים צריכים?". יהודה שרמן הי"ד

"הגעתי לכמעט מיליון עוקבים
דווקא בגלל שאני כותב
את דעותיי באופן חד ובלי
פילטרים." ד"ר אלי דוד

המודל האנושי

ד"ר אלי דוד, מהחוקרים והיזמים המובילים בישראל בתחום הבינה המלאכותית, החל לעסוק בו עוד לפני 25 שנה, כשהרעיון המהפכני נחשב לדמיון. מאז הקורונה ולאחר אירועי הטבח הוא מביא לידי ביטוי ביתר שאת גם את מוחו האנושי: כיזם ומשפיען בולט ברשתות, הוא מפיץ מסרים פרו־ציוניים בארץ ובעולם, ולא חוסך את ביקורתו החריפה משלטון הימין, שלדעתו נכנע בקלות רבה מדי לדיכוי־סטייט ולבג"ץ

הדס צורי // צילום: לירון מולדובן

ביום העצמאות בשנה שעברה עמד ד"ר אלי דוד על הפודיום בהר הרצל כשהמשואה בידו, ובמילים נרגשות הצדיע לכבוד "כל אלה שמביאים את סיפורנו ואת צדקת דרכנו לעולם. לא נעצור, לא ניכנע, לא נחדל מלהילחם על חירותנו ולנצח, כי אין כוח בעולם שיכול לרוח של עם חופשי". מאז, גם הוא, כחלק מקבוצת לוחמי ההסברה, ממשיך בשליחות שנטל על עצמו להביא את הסיפור הישראלי וצדקת דרכו לעולם. דוד נבחר להשיא משואה בשל היותו אחד מהחוקרים המובילים בתחומי ה-AI בישראל, יזם ומשפיען עולמי המביא לכמעט מיליון עוקבי ברשת ה-X (לשעבר טוויטר) מסרים לאומיים וציוניים.

דוד, בן 42, שמתגורר בתל אביב עם אשתו וילדיו, הוא בעל חזות מוקפדת ונינוחה, רהוט ובעל מבטא אמריקאי מובהק. אולם כשהוא מדבר בלהט על כלכלה, מדיניות ופוליטיקה הוא מעביר מסרים חריפים בלשון חדה שלא עושה הנחות.

"תראו את המפלצות"

לדוד, כאמור, יש כמעט מיליון עוקבים ברשת החברתית X, ובקטגוריה של יזמים בה הוא שני רק לאילון מאסק. הוא התחיל את דרכו ברשת החברתית כשכתב על AI, אבל בתקופת הקורונה החל להביע גם את דעותיו. "כליברטריאן לקחתי קשה את מה שקרה בקורונה, כי חירויות הפרט נרמסו. אני אישית התחסנתי בכל חיסוני הקורונה כי אני מאוד מאמין בחיסונים, אבל זו אידאולוגיה של פרט. מי אני שאכפה טיפול רפואי על אדם אחר? היינו המדינה היחידה בעולם המערבי שבהחלטת ממשלה, ארגון מודיעין פנים - השב"כ - התחיל לרגל אחרי כל אזרחי המדינה כדי לראות מי בא במגע עם מי. העובדה שלא הודעו עליו מכך מראה עד כמה אנחנו דמוקרטיה בוסרית. בשום מדינה מערבית לא עשו את זה". בתקופה ההיא צבר דוד כ-400 אלף עוקבים, ואז הגיע טבח 7 באוקטובר.

"עד 7 באוקטובר לא עסקתי בפוליטיקה. אבל ב-7 באוקטובר, כשהייתי בממ"ד עם משפחתי, נכנסתי לערוצי טלגרם פלשתיניים וראיתי את החגיגות שלהם. מאותו רגע כל הטוויטר שלי הוקדש לזה. התחלתי להפיץ תיעודים שלהם ולכתוב 'תראו את המפלצות האלה'. מאז, כמעט כל מה שאני עושה בטוויטר זה לשקף את האמת כפי שאני רואה אותה".

בתחילה הוא איבד עוקבים בגלל החומרים שהעלה על הטבח: "בשבוע שאחרי 7 באוקטובר איבדתי כ-100 אלף עוקבים. חברים שלי, חלקם אקדמאים ויזמי הייטק, חסמו אותי בטוויטר, וזה מבחינתי היה מדד לעומק האנטישמיות: הם חסמו אותי כי זעקתי לעולם על זה שטובחים בנו. מבחינתם זה המצב הטבעי של יהודי כנראה. אחר כך כבר הגעתי לכמעט מיליון עוקבים דווקא בגלל שאני כותב את דעותיי בחדות ובלי פילטרים".

יש טענה, בעיקר בשמאל, שעולם ההייטק ברובו מורכב מאנשי שמאל.

"זה לא נכון. כחצי מיוזמי ההייטק בישראל ימנים, אבל הם מסתירים את זה כי הם חושבים שזה יפגע בהם. לי יש פרופיל ימני או הם נחשפים בפניי. יש לי קבוצה שאני קורא לה

"נוקט בעמדה שעקרונות הקפיטליזם הקיצוני נובעים מעשרת הדיברות". נשיא ארגנטינה חאבייר מילי בביקורו בישראל

'קבוצת האנוסים', וחברים בה יזמים בכירים, מנהלי קרנות הון סיכון מהמובילות בארץ. אני מגייס כסף בעיקר מארצות הברית, ואני יודע שרוב קרנות ההון סיכון האמריקאיות הן ימניות. המסר שלי ליזמים הוא: תגידו את הדעה שלכם בלי לפחד. יום ישראלי מגייס את רוב הכסף מהאמריקאים, שרובם במרכז ובימין ומאוד מעריכים את מי שאומר את דעתו כימני. כשרק התחלתי לומר את דעתי כימני, הרווחתי יותר מאשר הפסדתי. נפתחו בפניי הרבה דלתות וקיבלתי הרבה הערכה".

במשך 25 שנה הוא עוסק בתחום ה-AI, הן במחקר והן ביזמות. "אפשר להגיד שאני

בבית הספר. אבל כשבגיל 16 לא נהייתי רבי-אומן והבנתי שאלוף העולם כנראה לא אהיה, החלטתי שאני אבנה תוכנת שחמט שתנצח את האלופים". את הדוקטורט שלו הוא עשה בתחום AI לשחמט, והגיע עם התוכנה שלו, אחת התוכנות החזקות בעולם לשחמט, למקום השני באליפות העולם.

"כשהתחלתי את דרכי במחקר, היינו כמה מדענים בודדים בעולם שהתעסקו בניסיון להעתיק את המוח האנושי והסתכלו עלינו כעל משוגעים. היום כולם יש צ'אט GPT כי אותן השיטות מבוססות מוח, שכולם חשבו שאין להן סיכוי לעבוד ושהגענו אליהן אחרי

"כחצי מיזמי ההייטק בישראל ימנים, אבל הם מסתירים את זה כי הם חושבים שזה יפגע בהם. לי יש פרופיל ימני אז הם נחשפים בפניי. יש לי קבוצה שאני קורא לה 'קבוצת האנוסים', וחברים בה יזמים בכירים, מנהלי קרנות הון סיכון מהמובילות בארץ. אני מגייס כסף בעיקר מארצות הברית, ואני יודע שרוב קרנות ההון סיכון האמריקאיות הן ימניות. המסר שלי ליזמים הוא: תגידו את הדעה שלכם בלי לפחד"

הרבה שנים של מחקר, הצליחו וחיסלו את כל שאר השיטות. לקראת סיום הדוקטורט ביקשתי ללמד קורס על המוח המלאכותי. בוועדת ההוראה הסכימו פה אחד שזה הרעיון הכי מטומטם שהם שמעו אי פעם ולמה ללמד קורס בתחום שהופרך לגמרי, אבל כיוון שהם רצו שאשאר אצלם הם אישרו לי את הקורס בתנאי שאמציא לו שם אחר כדי לא לבייש את האוניברסיטה".

ב-2015 הקים את החברה הראשונה שלו, ומאז הוא יזם מצליח בתחום הבינה

המלאכותית. "הוויכוח ההיסטורי בין אתאיסטים לאנשים מאמינים מגיע לנקודת הרתיחה בנושא ה-AI: אם אתה מאמין שהקיום האנושי הוא חומר בלבד, אז הבינה המלאכותית מבחינתך בהחלט יכולה להחליף את בני האדם כמעט בכל פרמטר, כי היא עושה עבודה טובה יותר של קוגניציה, חשיבה ופתרון בעיות. לעומת זאת, מי שמאמין כמוני שיש משהו מעבר לחומר סבור שלאינטראקציה אנושית, לרוח ולתחושת שליחות וייעוד לעולם לא יהיה תחליף".

אתה אדם מאמין?

"הדבר שמאפיין אותי לפני הכול הוא שאני יהודי. אני גאה להיות יהודי, השליחות שלי היא לעשות טוב לעם שלי, ואני מאמין מאוד בלהיות אור לגויים". הוא מגדיר עצמו כמסורתי, וכך מחנך גם את ילדיו. "אני רואה את עם ישראל כדבר הכי מופלא בעולם, על כל מרכיביו. יש לי חברים חילונים שזועקים נגד הדתה וחברים חרדים ממאה שערים, אבל בעיניי הניסיון למצוא מכנה משותף נועד לכישלון. אחד הביטויים שאני הכי בו להם הוא אחדות, כי לרוב הכוונה היא שכולנו נאמץ את אותן דעות. אנחנו צריכים להבין שיש דעות שונות והדרך היחידה היא לתת לכל ציבור לפרוח בדרכו שלו".

דרושים פוליטיקאים שלא מפחדים

אחד התחומים העיקריים שבהם הוא מביע את דעתו הוא מדיניות כלכלית, ויש לו ביקורת נוקבת על המתרחש בתחום במדינת ישראל. "יש בפוליטיקה הישראלית אנשים שאני מחמיא להם כל הזמן, כמו נתניהו, יש כאלה שאני תוקף כל הזמן ויש אנשים כמו שר האוצר סמוטריץ'. אני יכול באותו יום להחמיא לו על מה שהוא עושה למען ההתיישבות, כי אף אחד לא עזר להתיישבות כמו סמוטריץ', וכמה שעות אחר כך לתקוף אותו כאחד משרי אוצר הגרועים ביותר שהיו לנו. למחרת אני יכול לחזק את ידיו על רפורמת החלב, ומחרתיים לתקוף אותו על רפורמת הביצים".

אתה לא מתעלם מהפקידות, הדיפּ־סטייט, שלא מאפשרת לפוליטיקאים הישראלים לממש את מדיניותם במשרדי הממשלה?

"אי אפשר להגיד שכל פוליטיקאי שבהרנו לא מקיים את מה שהבטיח כי הוא מפחד מהדיפּ־סטייט. אם אתה לא יכול לממש את מה שהבטחת, לך הביתה. אנחנו צריכים אנשים שלא מפחדים לשלם מחיר אישי כבד ומוכנים להילחם עד הסוף. הרי אם היה לנו שר משפטים שנלחם עד הסוף למען הרפורמה, היו שתי אפשרויות: או שהיה מצליח או שהיה מתרסק והדיפּ־סטייט היה מחסל אותו, אבל אף אחד מאלה לא קרה. אם הוא טוען שהוא לא יכול לממש את הבטחתו לבוחר כי הדיפּ־סטייט עוצר אותו, אז שיגיד לציבור: 'סליחה, לקחתי מכס את המנדט ואני מחזיר לכם אותו כי אני לא יודע לקיים את מה שהבטחתי'".

"כשאני מדבר עם חברים שמאלנים הם תמיד שואלים אותי: 'כמה פעמים בג"ץ פסל חוקים של הכנסת?'. המספר הוא קטן, והם שואלים בצדק 'מה אתה רוצה מבג"ץ?'. אם הח"כים שלנו באמת היו רואים את תפקידם כנציגים שלנו, הם היו מחוקקים ונותנים לבג"ץ לפסול חוקים כל שבוע. במקום זה הם מתרצים ש'בג"ץ יפסול אז מה הטעם?'.
צילום: חיים גולדברג פלאש 90

אמירה כזאת מוכיחה שמדובר באנשים עצלנים ופחדנים. תחוקקו ותנו להם לפסול את החוקים! יראה הציבור וישפוט".

את ההצלחה של ערוץ 14, למשל, הוא רואה כהוכחה לכוח השוק הפרטי: "זה פשוט: יש ציבור שרוצה לצפות בהם. עכשיו בימין מדברים על זה שאוי ואבוי שאסף רפפורט קנה את ערוץ 13. אני אומר כל הכבוד ליזמי הייטק שרוצים להתערב בפוליטיקה. אני מעדיף בפוליטיקה אנשים כמו אסף רפפורט, שבנה חברה מהגדולות בישראל, גם אם הם מייצגים דעה פוליטית הפוכה ממני, על אפסים שלא עשו שום דבר ויושבים בכנסת. הדיפ־סטיוו הוא עלה תאנה ללפחות חצי מהפייק־ימין, שלא מוכנים לעשות כלום".

אתה תומך מושבע של נתניהו, אבל הוא אחראי על חלק גדול מהכשלים שאתה מתאר.
"בנימין נתניהו היה שר האוצר הטוב ביותר בהיסטוריה של מדינת ישראל, היחיד שעשה רפורמות בסגנון של מילי", הוא ממשיך לנשיא הארגנטינאי, שנערץ עליו בשל מדיניותו הכלכלית. אני מזכירה את הקיצוץ של נתניהו בקצבאות הילדים ב־2003, והוא אומר כי החרדים יכולים להיות המשאב הכי גדול של מדינת ישראל או הנטל הכי גדול שלה. "הציבור החרדי בישראל קרוב מאוד לליבי. חלק גדול מהקשרים החבריים שיש לי הם עם חרדים. ההתנהלות של המגזר הכללי כלפי החרדים היא חסרת אחריות, ודוחפת את החרדים להיות נטל כלכלי במקום נכס כלכלי. הפתרון היחיד לנושא החרדי הוא עקרונות הליברטריאניות. העובדה שאי הגיוס מונע מהחרדים לצאת לשוק העבודה בגיל 18 היא ירייה ברגל של המדינה. הנציגים של החרדים בכנסת עושים להם עוול, כי כל מה שהם עושים זה לצרוח 'קצבאות'. לכו לעבוד! אני חסיד גדול של המודל השוויצרי, שבו אם אזרח לא רוצה להתגייס בגיל 18, הוא משלם יותר שיעורי מס ומחזיר למדינה בכסף את מה שהיה אמור לתת בשירות".

את הביקורת הכלכלית שלו הוא לא חוסך גם מאחת הפרות הקדושות במדינת ישראל - צה"ל. "המשרד שלי בתל אביב נמצא מול הקריה, ובכל צהריים אי אפשר לזוז בקניון עזריאלי מרוב חיילים שמסתובבים שם. אין בצבא אבטלה סמויה, האבטלה היא גלויה. הצבא הוא אולי הגוף הכי מנופח והכי לא יעיל שיש במדינת ישראל! אפשר לקצץ בתקציב של מערכת הביטחון לפחות 20 אחוזים

ולשפר את הביטחון, כי רוב התקציב הולך לפנסיות שמנות ולתפקידים מיותרים. אחוז קטן מתקציב הביטחון באמת הולך לביטחון".

נתניהו לא יודע את זה?
"בוודאי שהוא יודע וזו גם המשנה הכלכלית שלו, אבל הוא לא יכול לממש אותה בגלל הקואליציה הבלתי אפשרית שלו. חצי מחברי הכנסת של הליכוד הם בולשביקים, אנשי שמאל כלכלי שתומכים בהמשך ניפוח המגזר הציבורי. נתניהו צריך לבחור את הקרבות שלו. הוא הרי אומר כבר 20 שנה שהשליחות שלו היא הסרת איום הגרעין האיראני. אני בטוח שבכל פעם שהוא מגיע לצמיתים הללו, כמו למשל רפורמת החלב, שלא עברה למרות שראש הממשלה תמך בה כי סוציאליסטים בליכוד עשו מרד, הוא מבין שאם הוא יקדם את האידאולוגיה שלו בתחומים הללו, אין לו קואליציה. בעזרת הפשרות הכלכליות הכואבות שהוא עושה, הוא הצליח לקיים את המלחמה הנוכחית באיראן.

"כשאתה ראש ממשלה אתה מתפשר כדי

"הדמות שאני הכי מעריץ בהיסטוריה המודרנית היא צ'רצ'יל. מי שקרא ביוגרפיות שנכתבו עליו מבין שכמעט לא היה נושא ביטחוני, כלכלי ומדיני שצ'רצ'יל לא טעה בו. כולם זוכרים את אסון גליפולי, אסון צבאי עצום של הצי הבריטי שהיה כולו באשמת צ'רצ'יל, ובכל זאת אני מעריץ אותו כי הוא למד מהטעויות ומינף אותן לניצחונות. גם ראש הממשלה נתניהו עושה זאת. כתומך גדול של ראש הממשלה אני לא יכול לנקות אותו מאחריות לטבח 7 באוקטובר, כמו שאי אפשר לנקות את רוזוולט מאשמת פרל הרבור. אבל כמו רוזוולט אחרי פרל הארבור וכמו צ'רצ'יל אחרי האסון בדנקרק, כך היה גם ראש הממשלה אחרי 7 באוקטובר. בזמן שכל המדינה הייתה על הקרשים, הוא קם והוביל אותנו למצב הביטחוני הכי טוב שהיינו בו בתולדות המדינה, ועל זה אני מעריץ אותו".

האם אתה מרוצה מהמהלכים של ישראל עד עכשיו וממה שטראמפ עושה באיראן?

"הנושא שאני הכי מרוצה ממנו והוא מעבר לציפיות הטובות ביותר שלי הוא הנושא

"המשרד שלי בתל אביב נמצא מול הקריה, ובכל צהריים אי אפשר לזוז במגדלי עזריאלי מרוב חיילים שמסתובבים שם. אין בצבא אבטלה סמויה, האבטלה היא גלויה. הצבא הוא אולי הגוף הכי מנופח והכי לא יעיל שיש במדינת ישראל! אפשר לקצץ בתקציב של מערכת הביטחון לפחות 20 אחוזים ולשפר את הביטחון, כי רוב התקציב הולך לפנסיות שמנות ולתפקידים מיותרים"

הביטחוני, בדגש על התיאום הישראלי-אמריקאי. אנחנו בתקופה שבה יש לנו שני צ'רצ'ילים של העידן המודרני, נתניהו וטראמפ. בעוד כמה שנים זה כבר לא יהיה. בעקבות ההישגים הביטחוניים שהשגנו, מצבנו הוא הטוב ביותר מאז קום המדינה. בעזה חמאס נשאר עם כמה קלאצ'ים, בלבנון מתנהל משא ומתן שאני בעדו, בסוריה אין כבר אסד. אומנם יש מנוול אחר, אבל בלי צבא, טילים, חיל אוויר או נשק להשמדה המונית. וההישג הכי גדול הוא כמוזן מול איראן - לקחנו להם כמעט את כל היכולות".

אבל לא סיימנו את המלאכה.
"נכון, ואם נעצור עכשיו אני אהיה מאוד מודאג, כי משמרות המהפכה מנהלים את איראן והם יכולים להגיע לנשק גרעיני. אבל זה תרחיש תאורטי, הרי טראמפ מתכוון להמשיך במהלך הגאוני של לחנוק אותם כלכלית, ורק קריסה כלכלית מסוגלת להוציא אנשים לרחובות. טראמפ מתעקש על אפס העשרת אורניום, הגבלות על טילים בליסטיים ופרוקסי, כך שגם התרחיש הפחות טוב משמעותו ניצחון".

הוא מסכים שבמערכה מול איראן יש ניצחון מוחלט אחד והוא הפלת השלטון, והוא סומך על נתניהו שיעשה הכול לשם כך: "זו משימת חייו. הוא הסיר את הרוב המוחלט של האיום, ובעזרת ה' שתי האפשרויות הן או שנסייר את

צילום: יונתן זינדל פלאש 90

"העובדה שאי הגיוס מונע מהחרדים לצאת לשוק העבודה בגיל 18 היא ירייה ברגל של המדינה". אילוסטרציה

האיום הקיומי או שנצליח להוביל להפלת המשטר, וזה יהיה הסרת איום מוחלטת וניצחון מוחלט. זה יוביל לכך שהאיום הקיומי היחיד עלינו יהפוך לבעל ברית האסטרטגי הגדול ביותר שלנו במזרח התיכון, ואולי הגדול בעולם. במשך 47 השנים האחרונות כמעט כל המלחמות שלנו היו מלחמות עם איראן, כי חיזבאללה וחמאס זה איראן. אם לא ננצח ניצחון מוחלט, הם יחכו עד שטראמפ ילך ולאט לאט ההידרה הזאת תתאושש ואולי תחזור להיות איום קיומי, אבל אז לא יהיו לנו נתניהו וטראמפ. זה זמן זהב עם השניים האלה שצריך לנצל אותם. הפלת המשטר באיראן טומנת בחובה אפשרות לבעלת ברית חלומית בשבילנו. אם נפיל את השלטון באיראן, טהרן תהפוך לעיר סטארט-אפ כמו תל אביב. שתי המדינות יפרחו, וזה יביא את הכלכלה שלנו לא רק לעקוף את הכלכלה של מדינות נחשלות כמו אנגליה וצרפת, אלא יהפוך אותנו לכלכלה החזקה ביותר בעולם".

90 על המגזר הציבורי

השיחה שלנו מתקיימת בזמן הביקור של נשיא ארגנטינה חביאר מיליי בישראל, מנהיג שדוד מעריך מאוד ומכיר באופן אישי. "יש לי זהות אידאולוגית עמוקה עם מיליי", הוא פותח. **מה כל כך מדבר אליך בתפיסה של מיליי?**

"הוא איש ימין כלכלי מובהק שאחוז באג'נדת הליברטריאניזם, שהיא ימין כלכלי רדיקלי. העקרונות של הליברטריאניזם כוללים ממשלה קטנה, שירות ציבורי קטן, מגזר פרטי גדול ושוק חופשי. מיליי רץ לבחירות עם אג'נדה די קיצונית כשהוא אחוז בידו מסור חשמלי, וכשהוא ניצח הוא התחיל ליישם את כל מה שהבטיח בבחירות באותה אגרסיביות שבה דיבר לפני שנבחר. הוא לקח את הכלכלה הנחשלת ביותר בעולם ובעלת האינפלציה הגבוהה ביותר בעולם, ותוך שנתיים הפך אותה לכלכלה הצומחת ביותר בעולם בכל הפרמטרים. האינפלציה בארגנטינה ירדה מאלפי אחוזים לאחוזים בודדים".

איך הוא עשה את זה?
"למשל, הוא סגר את רוב משרדי הממשלה", הוא אומר. "אצלנו, במדינת ישראל, הכלכלה שלנו טובה בזכות המוח היהודי, היכולת הזימית היהודית ועם ישראל המדהים, אבל ההחלטות של משרד האוצר למשל הן נוראיות". אני מבקשת ממנו דוגמאות לכך, והוא מדבר על העלאת מיסים: "אחרי 7 באוקטובר, כשממשלה המדינה הלכו לביטחון, במקום לקצץ במגזר הציבורי, משרד הביטחון העלה מיסים. בשירות הציבורי בישראל יש המון מה לקצץ", הוא אומר. "צריך להפעיל יותר D9 על המגזר הציבורי מאשר אלה שהפעלנו בעזה, אבל משרד האוצר העלה מיסים וקרא לציבור להיכנס מתחת לאלונקה".

דוד, שקיבל את הדוקטורט שלו בגיל 22, הוא מרצה באוניברסיטת בר אילן וחבר בחבר הנאמנים שלה. בשבוע שעבר קיבל הנשיא מיליי תואר דוקטור לשם כבוד מהאוניברסיטה, ונשא דברים. "מבחינתי זה היה אירוע מרגש מאוד. בנאומי הארוך הוא פירט את כל עקרונות הליברטריאניזם והשוק החופשי והסביר כי רבים מהם, כמו חופש הפרט וקניין פרטי, מגיעים ישירות מהיהדות. הוא הסביר כי הדיברות 'לא תגנוב' ו'לא תחמוד' למשל הן כיבוד וזכויות הפרט, כלומר שלאדם יש כסף ורוכש שלאיש אסור לקחת ממנו. לפי מיליי, עקרונות הקפיטליזם הקיצוני הרדיקלי נובעים ישירות מדברי אלוקים". ●

צילום: לירון מולדובן

צבי בליץ

52

נשוי לאסתי, אב לשלושה

תושב פתח תקווה

סגן ראש העיר פתח תקווה

הראשונה שאני מכהן כסגן ראש העיר. כבר שנתיים וקצת אני בתפקיד הזה."

יומיום // לצד סגנות ראש העיר, חולש על אחד האגפים המורכבים והחיוניים ביותר בחיי היומיום של התושבים. "אני מכהן כראש מינהל שפע, גוף שעובד יומיום על כל נושא התברואה ברחבי העיר, וזה עולם ומלואו. העבודה כוללת היערכויות מיוחדות לקראת החגים, משימה שדורשת לרתום את כל העובדים למאמץ. עכשיו סיימנו את פסח ואת יום העצמאות. כל מועד כזה הוא אירוע, לוודא שנכנסים ויוצאים מהחג בצורה הטובה ביותר. העיר שלנו גם זכתה בשנת 2024 במקום הראשון בשביעות רצון התושבים מהניקיון".

חיבורים // הקים את פורום רבני קהילות הציונות הדתית בעיר, יוזמה המאגדת עשרות רבנים ויוצרת ביניהם שפה משותפת. "אני מאוד גאה ביוזמה הזאת. הפורום מאגד רבנים מכל הסקאלה של הציונות הדתית - מהליברלים ועד החרד"לים, בוגרי כל בתי המדרש, מיישובות הגוש ועד הר המור ומרכז הרב. כולם שותפים בשיח ובהיכרות שנוצרה. זו קרקע פורייה להתיעצויות ולפעילות משותפת שמעצימה את מעמד הרב, מחזקת את הקשרים הפנימיים וגם את הקהילתיות כלפי חוץ"

מנהיגות קהילתית // המעבר לפתח תקווה סימן את עליית המדרגה בעשייה הציבורית שלו, שהחלה מהמרחב הקהילתי המקומי. "הקמנו קהילה ובית כנסת, 'היכל גבריאל' בכפר גנים ג', ושם התחלתי להיות פעיל מול העירייה. משם זה התרחב לסיוע ברמה השכונתית, בזכות קשרים שנוצרו עם גורמים עירוניים, ומשם לרמה העירונית כולה".

חבר מועצה // את דריסת הרגל הרשמית במועצת העיר עשה בקדנציה הקודמת, לאחר שנבחר לייצג את מפלגת 'הבית היהודי' מתוך הסניף המקומי. "הייתי חבר סניף המפלגה בפתח תקווה, ובקדנציה הקודמת נכנסתי לכהן כחבר מועצת העיר מטעמם. זה קרה אחרי פריימריז בתוך הסניף, 120 חברי הסניף בחרו את הרשימה, ואני נבחרתי להיות חלק ממנה".

כוח האחדות // במערכת הבחירות האחרונה נדרשו חיבורים חדשים כדי לשמור על כוחה של הציונות הדתית בעיר. "בקדנציה הנוכחית זה כבר לא היה רק הבית היהודי, כי המפלגה כבר לא הייתה קיימת במתכונתה הארצית. בנינו רשימה משותפת שאיחדה את נציגי הבית היהודי עם הציונות הדתית תחת השם 'אחדיו'. נבחרנו, ובשבילי זו הפעם

העבודה עוד במהלך הלימודים. "השתלבות בתחום השיווק והפרסום, התחלתי את דרכי במשך כמה שנים בערוץ 7. אחר כך הגעתי לתפקידי שיווק בענף הקמעונאות. הייתי מנהל שיווק של רשת 'שפע שוק', ובהמשך עבדתי בחברת 'ייצוג' שעוסקת במסחור חזותי".

קרב קמעונאי // עמד בחזית המערכת השיווקית של רשת 'שפע שוק' בדיוק בימים שבהם המגזר החרדי הכריז עליה חרם דרמטי. "הרקע היה שדודי וייסמן רכש ביד אחת את רשת AM:PM שפתוחה בשבת, אז הציבור החרדי החליט להחרים את היד השנייה שלו. כאיש שיווק, זו הייתה התמודדות מורכבת ששילבה עבודה מול רבנים לצד ניהול מכירות ומבצעים וגיוס אנשי ציבור. זה היה אירוע מאתגר מאוד".

חיידק פוליטי // כבר מימי ילדותו היה מעורב עמוק בסניף המפד"ל המקומי בנתניה. "תמיד סייענו שם בכל הפעילות, והייתי חלק מהדור הצעיר בעיר. כמוכן שבבחירות תמיד נרתמנו לסייע להצלחה. היינו מעורבים מאוד בתקופת הסכמי אוסלו, בכל ההפגנות ובכל העשייה הציבורית, וככה לאט לאט הפוליטיקה פשוט התחילה לזרום אצלי בדם".

התחלה // נולד וגדל בנתניה, ובה העביר את שנותיו עד שהקים משפחה. "הייתה לי ילדות טובה. גרתי בנתניה עד שהתחתנתי בגיל 24. גדלתי בקהילה אנגלוסקסית של עולים חדשים. אנחנו שני אחים ואני הבכור. זו הייתה ילדות בבני עקיבא, עם כל מה שזה אומר".

אבא // יוסף ז"ל, הלך לעולמו לפני חמישה חודשים בגיל 90, לאחר שנים של עשייה בארץ, שאליה עלה מארצות הברית בשנת 1970. "במשך שנים רבות עבד בבנק המזרחי. היה איש עבודה שנטע שורשים בארץ לאחר שעלה לכאן, וזכה לראות דור ישרים מבורך".

אמא // לאה ז"ל, נפטרה לפני כשנה וחצי, לאחר חיים רצופי תהפוכות שהחלו בימי מלחמת העולם השנייה. "היא נולדה באוקראינה במהלך שואת יהדות אירופה. אביה נרצח כשיצא לחפש אוכל למשפחה, בזמן שהם הסתתרו אצל משפחה של חסידי אומות העולם. לאחר מכן עלתה לארץ וגדלה בכפר בתיה. בישראל הייתה מורה ומחנכת בנתניה במשך הרבה מאוד שנים".

ספטל הלימודים // את ראשית חוק לימודיו עשה בבית הספר ישרון בנתניה, ומשם המשיך לפנימייה הצבאית אור עציון. "הלכתי לפנימייה מתוך רצון לתרום למדינה, וראיתי בזה יעד חשוב מתוך מניעים ציוניים שכבר בגיל 14 בערו בי. זו הייתה חוויה מאוד טובה. כבר מכיתה ט' לעשות תרגילי פרט, חוליה וכיתה, לצאת לניווטים בגבעות גורל ולעבור קורס צניחה בכיתה י"א. זה עולם כיפי ומאתגר, ומרגישים כל הזמן את השייכות עם חברים מאוד טובים שהיו איתי".

על מדים // התגייס לשריון מיד עם סיום לימודיו, אך בעיה רפואית אילצה אותו לשנות מסלול. "התגייסתי מיד בסוף י"ב, אבל לצערי הרב אחרי שנה גילו לי בעיית אלרגיה קשה. הורידו לי פרופיל והוציאו אותי ממסלול קרבי, כך שכבר לא יכולתי להמשיך בו. הגעתי לרבנות, ועד היום אני עושה מילואים בויהוי חללים בפיקוד צפון, באגד המחץ. אני בתפקיד הזה במשך כל השנים, ומיד באוקטובר הייתי מגויס לתקופה ארוכה בפיקוד צפון".

מדעי הזוגיות // עם השחרור מצה"ל פנה ללימודים אקדמיים באוניברסיטת בר אילן, שם גם זכה להכיר את שותפתו לחיים. "אחרי השחרור מצה"ל המשכתי ללימודי תואר ראשון במדעי המדינה ותקשורת. שם, בין כותלי האוניברסיטה, פגשתי את אשתי".

החצי השני // אסתי, סמנכ"לית שיווק בקבוצת 'דימונים' שעוסקת בביטוח ופיננסים, וממתינה לאישור הדוקטורט שלה. "השותפה שלי לדרך כבר שנים רבות, אישה חזקה שמשלבת קריירה בעולם הביטוח יחד עם בניית הבית והמשפחה שלנו".

הנחת // שלושה ילדים. אלעד (24), קצין צבא נשוי שנפצע במלחמה האחרונה. אחריו אריאל, בת 20 וחצי. "היא השלימה שנת שירות לאומי, וכשהמלחמה פרצה ואחיה נפצע החליטה להתגייס גם כן לצבא. כיום היא כבר לקראת סיום שירות של שנתיים. יונתן (16) לומד בשיבת אמי"ת כפר גנים ומדריך בסניף בני עקיבא מלאבס".

עולם השיווק // סיים את התואר הראשון במקביל לרעייתו, והשתלב בשוק

בקצב הגאולה

בעקבות רבי עקיבא והלל הזקן.

התרבות סביבנו מעודדת מהירות, אבל האמת היא שהדרך הנכונה לבנות דברים גדולים היא בהליכה בין הטיפות, צעד אחר צעד. השאיפות הגדולות ביותר דורשות בנייה ארוכה, סבלנית ואחראית. המשפט "תפסת מרובה לא תפסת" מבטא את ההבנה שמי שמנסה לאחוז הכול בבת אחת, מגלה שבסופו של דבר לא נשאר בידו דבר. מי שבונה בהדרגה ומבסס כל שלב, יוצר יסודות שעליהם ניתן בהמשך להעמیس עוד ועוד. אנחנו לא מסתפקים במועט, אנחנו תופסים מועט עכשיו כדי לתפוס מרובה לאחר זמן. תהליך הגאולה מתואר במילים "קמעא קמעא" - תחילה מעט, אחר כך מתגבר. דברים גדולים זקוקים להבשלה. גם כאשר יש רצון להגיע אל היעד במהירות, הדרך הנכונה היא לאפשר לתהליך להתפתח בקצב הנכון לו.

רבי עקיבא לא נולד תלמיד חכם. עד גיל ארבעים הוא היה רחוק מעולם התורה. כשראה מים שחוצבים באבן התעוררה בו המחשבה: אם טיפות קטנות, שנוטפות שוב ושוב באותו מקום, מצליחות לשנות אבן קשה כל כך, גם האדם יכול להשתנות. מכאן התחיל מסע ארוך של לימוד, שלב אחרי שלב, עד שהפך לאחד מגדולי ישראל. וכך הלל הזקן. כאשר בא אליו אדם וביקש ללמוד את כל התורה על רגל אחת, הוא נתן לו עצה שממנה ניתן לצמוח, להפנים ולהתרחב. בתחום החינוך, הדברים ברורים. תלמיד הוא לא לוח חלק שניתן לכתוב עליו הכול בבת אחת. הוא אדם מתפתח, עם קצב אישי. חינוך אמיתי מבין את כוחו של התהליך: הצבת יעד, חלוקה לשלבים וליווי מתמשך. כל הצלחה קטנה מצטרפת לקודמתה ובונה אישיות שלמה. זה תהליך שאינו מרשים תמיד מבחון, אך כוחו בעומקו, כפי שכתוב "שלח לחמך על פני המים".

ללכת בין הטיפות. העיקרון של "משום דרכי

שלום" מלמד שגם כשיש אמת עקרונית, צריך לחשוב על ההשלכות הרחבות. ויש כאן גם ממד של ענווה. ההכרה בכך שלא הכול ניתן לשליטה מיידית, שיש תהליכים שדורשים זמן, מחייבת אותנו להניח בצד את הרצון לשלוט בכול, לפעול בתוך המציאות, להקשיב לה ולהתאים את עצמנו אליה. וזאת חוכמה. ואומנם, לא תמיד אפשר ללכת בין הטיפות. יש רגעים שבהם נדרש מעשה חד וברור. אבל גם אז, הוא צריך להיות תוצאה של שיקול דעת ולא של דחף פזיז. הבחירה ללכת בין הטיפות היא בחירה מודעת. היא מבטאת בגרות, אחריות וראייה רחבה. ההבנה שלא צריך ללכת עד הסוף בבת אחת, אלא לבנות בהדרגה, היא המפתח להצלחה. כך נבנים תהליכים, כך נבנים אנשים, וכך נבנים גם הישגים גדולים שנשארים לאורך זמן. "קמעא קמעא" זאת לא סיסמה תאורטית, אלא דרך חיים. ואני שואלת איפה היינו, בני הציבור התורני-לאומי, אם לרב נריה זצ"ל ולעוד אחרים כמוהו לא הייתה הסבלנות הזאת של קמעא קמעא?

יציאת מצרים הייתה בחופזה, וכך גם הכרות המדינה היקרה שלנו. חלק מתהליכי הגאולה קורים ב"אחישנה", ממש כמו לידות חטופות. ומה עם הגאולה השלמה? היא יכולה לבוא "קמעא קמעא" כמו לידה איטית ומסודרת, והלוואי ונזכה שהיא תופיע ב"אחישנה". ●

הסרטונים שהפיץ הרב הדיין כאשר הוא נלחם באויבים ומזרע את בתי עזה, סרטונים שהיו ספוגים ביראת שמיים ובאהבת הארץ ובגבורת מלחמה, שלחו אדוות ועודדו רבים. אנחנו לא מסתפקים במועט, ולהפך - השאיפות שלנו גבוהות וענקיות, אבל הדרך החכמה איננה דרך של חיפזון, של אחישנה, אלא של קמעא קמעא

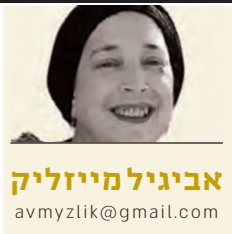
חד גדיא בלבנון. לפני כשבוע חייל אחד עם עזות

דקדושה החליט לנפץ פסל באחד הכפרים הנוצריים שבדרום לבנון. הוא לא רק בחר לנפץ אותו, אלא דאג שהאירוע יצולם וגם הפיץ את הסרטון לחבריו, ומשם זה הופץ בכל הארץ, ומשם לכל העולם, חד גדיא חד גדיא. התגובות הקשות מהעולם מיהרו להגיע, ראשי המדינה נכנסו ללחץ, את החייל הענישו, ואת הפסל שיפץ וחידש צה"ל במו ידיו. ופה הבת שואלת: האם המעשה שלו היה טוב ליהודים או רע ליהודים? אני מבינה את האינסטינקט של החייל שהוא לרצות למחוק כל זכר לסמל הארור הזה. כמי שגדלה בחו"ל, כל זכר לצלב או לפסל או לכל סממן נוצרי מעורר בי סלידה עמוקה. בוודאי שיש מצווה לנתץ כל פסל בארץ ובעולם, הרי כך כתוב במפורש בתורה הקדושה שלנו. אבל יש גם חיוב גמור שלא להחציץ מעשים כאלה משום איבת הגויים ומשום דרכי שלום. את ההחייאה הראשונה שעשיתי בפג עשיתי בילד ממזרח ירושלים במהלך שבת קודש, תוך חילול שבת. זהו חלק מהתפקיד. היום כל רופא מחלל שבת גם כדי להציל גויים, למרות שמותר לחלל שבת רק כדי להציל נפש מירא, שבעצמה תשמור עוד שבתות הרבה בזכות ההצלה הזאת. אבל המציאות היא שצריך להימנע מלעשות מעשים שיסכנו נפשות מישראל. ההלכה אומרת שמותר בימינו לחלל שבת כדי להציל גוי, כי אם יישמע - וזה יישמע - שיהודי נתן לגוי למות כי לא רצה לחלל בגללו שבת, יהודים ימותו בעולם, במקום או במאסר. לפי זה, קל וחומר שאסור לבוא היום ולהרוס בידים לעיני מצלמה פסל נוצרי בכפר בלבנון. אי אפשר לקפוץ קדימה מעבר למה שהמציאות האקטואלית מאפשרת.

הפראק של בני עקיבא. מורנו הרב יעקב

אריאל שליט"א, מגדולי הרבנים ותלמידי החכמים בציבור שלנו, אמר פעם שהפראק (המעיל הרבני הארוך) שהוא לובש בתוקף תפקידו, נמצא עליו בזכות החברות שלו בתנועת הנוער בני עקיבא. כן, תנועת הנוער הזאת הייתה בזמנו מעורבת לגמרי, כולל ריקודים מעורבים ושחייה מעורבת. הנערים והנערות שם לא למדו תורה בשעות הפנאי, בדרך כלל. ובכל זאת המסגרת הדתית הזאת שמרה על רבים מהם, גם אם לא על כולם. רוב אלו שנכנסו לסניף בני עקיבא נשארו שומרי מצוות לפחות, ומתוכם יצאו גם בני תורה ורבנים. הפראק של הרב אריאל ושל רבים אחרים הוא תוצרת בני עקיבא, כי הרב נריה ואחרים כמותו ידעו את הסוד של קמעא קמעא.

הדיין הרב אברהם זרביב הפך לכוכב-על. המשואה שהשיא לתפארת מדינת ישראל בליל יום העצמאות, היא גם תוצאה של אותה השקפת עולם. הסרטונים שהפיץ הרב הדיין כאשר הוא נלחם באויבים במסגרת גדוד המילואים של גבעתי ומזרע את בתי עזה, סרטונים שהיו ספוגים ביראת שמיים ובאהבת הארץ ובגבורת מלחמה, שלחו אדוות ועודדו רבים. הרב זרביב הוא תוצר של בית המדרש הסובר שיש להתנהל קמעא קמעא, והוא מתווה דרך לרבים. אנחנו לא מסתפקים במועט, ולהפך - השאיפות שלנו גבוהות וענקיות, אבל הדרך החכמה איננה דרך של חיפזון, של אחישנה, אלא של קמעא.

המיסים והניסים

פרשייה לא נעימה בכלל שהחלה במשרדי החקירות של מס הכנסה, הסתיימה בהיפוך של הכול לטובה כולל עודף מהצד

מאיים עליי עם 'חכי ותראי מה הולך לקרות לך מהם', ומיד חלישות הדעת הייתה תוקפת אותי. אך ככל שנקפו החודשים חשתי רוחחה. ככל הנראה הכול הסתיים, כך חשבתי. אולם בוקר אחד הגיע אליי מכתב שמזמין אותי לתחקיר נוסף. בעלי עודד אותי לפני הנסיעה: 'את חייבת לנסוע לשם, והפעם להאמין ברחמים הגלויים של ה', ואת תראי שגם בשר ודם ירחמו עלייך'. החלטתי שאני באמת נוסעת לשם מתוך אמונה ברחמי ה' עליי. קיבל את פניי אותו מעורר אימה. הוא חייך אליי בידדות, שאל אותי מה שלומי ואמר: 'אנחנו רוצים לעזור לך לסיים את הכול. בואי, אני אראה לך מה את צריכה לעשות'. הוא נתן לי טיפים מתחת לשולחן שלא היה אמור לתת, הסביר לי איך הכול יסתדר ועוד יתהפך לטובה ואפילו יישאר לי עודף, הלך איתי מחדר לחדר, מפקיד לפקיד ולא נח ולא שקט עד שהכול הסתיים על הצד הטוב ביותר. אותו אדם שמילא את לילותיי באימה היה זה שסיים בשבילי את הכול לטובה. כשיצאתי מהמשרד סימאוו את עיניי דמעות, אך הפעם הן היו דמעות של הכרת הטוב, של הודיה לבורא עולם על כי לא כלו רחמיו".

ראיתי שחור מול העיניים. מאין לי לדעת שזו עבירה? מה לי ולחקי המס? אלמלא עצתו של אותו רואה חשבון לא הייתי נופלת בפח הזה לעולם, הרי אני מקפידה כל כך לעשות את הכול כנדרש. דמעות זלגו מעיניי במשך רוב החקירה, עד שהחוקרת בעצמה התחילה לרחם עליי. לבסוף היא העבירה אותי לטיפולו של אדם אחר, קשוח כמותו לא פגשתי מימי. הוא אמר לי דברים קשים כגידים והיה לי קשה מאוד לעמוד מולו. במשך תקופה הוזמנתי שוב ושוב לפגישות, שיחות וחקירות, הכול בגלל מספר אחד קטן שכתבתי ולא היה במקום. כמובן שבעלי תמך בי מאוד באותה תקופה, וגם הרב שלנו הבטיח לי שהכול עוד יתהפך לטובה ואין סיכוי קלוש שאגיע לכלא. אך בכל אופן דאגתי".

הפקיד הפך לידיד

"יום אחד הפסיקו לקרוא לי. לא שמעתי מהם כלום, לא קיבלתי מכתב בדואר ולא שיחת טלפון. שכחו ממני? אולי יניחו לי לנפשי? במשך תקופה עדיין היה שד קטן מדגדג בקצה מוחי,

כל אדם פוחד מדברים שונים. יש אנשים, כמוני, שפחדים מטיסות. אחרים פוחדים מעלייה במעלית, או מחרקים או מעכברים, מגובה או מצפיפות. ואילו חברתי טלי פוחדת ממס הכנסה ומע"מ. אומנם בתור עצמאית יש לה משרד רואי חשבון שמטפל בכל העניינים הכספיים לכאורה, וכמובן שהיא ישרה ומנהלת את כל ענייניה על פי חוק, אבל היא רועדת בכל פעם שפונים אליה משם בעניין כלשהו. לכן מדהים שדווקא לה קרה הדבר הכי מפחיד שיכול לקרות, ואני מעבירה את רשות הדיבור אל טלי: "לפני כשנתיים החלפתי מנהל חשבונות ועברתי למישהו חדש. לצערי, הוא נתן לי עצה שלשיטתו הייתה נכונה, אך לשיטתם של שלטונות המס - ממש לא. ביום לא בהיר אחד הוזמנתי למשרדיהם לפגישה, ולחרדתי הרבה מיד כשהגעתי קיבלה את פניי פקידה קשוחה ומאיימת שהודיעה לי: 'גברת, את בחקירה, כל מה שתאמרי יוכל לשמש עדות נגדך'. היא התחילה לחקור אותי על אותה עצה שקיבלתי, שלתדהמתי הרבה התבררה לי כעבירת מס של ממש. 'את יכולה להגיע לנווה תרצה בגלל דבר כזה, אפילו לשנה שלמה', הזהירה.

מחתק שוקולד דובאוו

כמות
כ־10 קוביות גדולות
או 20 קטנות

זמן קלייה:
5-8 דקות

דרגת קושי:
קלה פלוס

- 2 חבילות שוקולד חלב
- 1 חבילת שוקולד לבן
- 3 כפות שמן או 30 גרם חמאה
- 100 גרם פיסטוקים קלופים לא קלויים.
- או חצי כוס מחית פיסטוק מוכנה
- כוס אטריות קדאיף קצוצות
- 30 גרם חמאה

מחממים תנור לחום של 180 מעלות. מניחים את האטריות הקצוצות בתבנית ומפזרים עליהן את החמאה, חתוכה לקוביות קטנות. אם בוחרים להכין את מחית הפיסטוק לבד, מניחים את הפיסטוקים בתבנית קטנה נוספת. אופים כ־3 דקות ומוציאים את הפיסטוקים. ממשיכים לאפות את הקדאיף עוד 3-4 דקות, עד להזהבה מלאה. מומלץ לערבב פעם אחת באמצע האפייה, ולהמשיך לאפות עד שהאטריות זהובות לחלוטין. מניחים את השוקולד הלבן, שבור לקוביות, עם כף שמן או מעט חמאה מעל סיר עם מים רותחים, ומחממים על אש בינונית עד שהשוקולד נמס. טוחנים בבלנדר את הפיסטוקים עם כף שמן עד שמתקבלת מחית אחידה וחלקה. מוסיפים לשוקולד הלבן המומס את מחית הפיסטוק שהכנו לבד או מחית קנויה. מערבבים היטב, מוסיפים את הקדאיף הקלוי ומערבבים שוב. מניחים בקערה את שוקולד החלב, שבור לקוביות, יחד עם כף שמן. מחממים מעל סיר עם מים רותחים 3-4 דקות, עד שהשוקולד נמס. מסירים מהאש. מרפדים בנייר אפייה תבנית בגודל 10x20 סנטימטרים. יוצקים חצי מכמות השוקולד המומס לתבנית ומיישרים לשכבה אחידה בתחתית. מעבירים למקפיא ל־10 דקות. יוצקים על השוקולד את כל מלית הפיסטוק והקדאיף, משטחים לשכבה אחידה ומחזירים למקפיא ל־10 דקות. מוציאים מהמקפיא, יוצקים את יתרת השוקולד המומס ומשטחים בעזרת מרית על כל החלק העליון. מעבירים למקפיא לחצי שעה, כשהתבנית עטופה בניילון נצמד. לאחר מכן שומרים במקרר עד להגשה. להגשה: חותכים לקוביות גדולות או קטנות, לפי מה שאוהבים, ומגישים.

צילום: שושן סריקס

פתרון:

בעזרת תכנון מודלים של בינה מלאכותית.

בוגרת החוג להנדסת תעשייה וניהול שלנו, המובילה צוות Data Science במכס, זכתה על כך בפרס החדשנות הטכנולוגית של שר האוצר

חידה:

איך הופכת בוגרת שלנו בחוג הנדסת תעשייה וניהול לאימת המבריחים בנמלים?

ההיגיון אומר לב.

הלימודים מותאמים לעידן ה-AI

יום פתוח:

קמפוס טל (נשים)
בית הדפוס 7,
גבעת שאול, ירושלים

17:00

חמישי,
כ' אייר (7.5)

לימודי תואר ראשון // עתודה אקדמית // המכינה לאקדמיה

הפקולטה לניהול | תואר ראשון B.A
חשבונאות ומערכות מידע
מנהל עסקים

הפקולטה למדעי החיים והבריאות | תואר ראשון
ביואינפורמטיקה B.Sc
אחיות (סיעוד) B.S.N
הסבת אקדמאים לסיעוד B.S.N

הפקולטה להנדסה ומדעי המחשב | תואר ראשון B.Sc
פיזיקה יישומית / הנדסת אלקטרו-אופטיקה
הנדסת חשמל ואלקטרוניקה • הנדסת תוכנה
הנדסת תעשייה וניהול • מדעי המחשב

מדרשה
בראשות הרב יהונתן אורן

שנה ראשונה חינם
לבוגרי צבא ושירות לאומי

מערך
מלגות רחב

שכר לימוד
אוניברסיטאי

אחוזי השמה
גבוהים

מבחן תיל
או פסיכומטרי

חייגו
***3239**